

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΚΤΟΣ

1878

[ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6. — ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8.

ΑΘΗΝΗΣΙ

Γραφείον τῆς Ἑστίας, Ὁδὸς Σταδίου, 6

1878

ἘΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἔκτος

Ἐπιμέλειαν ἔχει ὁ Ἰωάννης Β. Δ. Ἰωαννίνων. Ἐκδοθέντος τοῦ ἔτους 1878.

16 Ὀκτωβρίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΗΣ
ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Βασίλειος

Ἡ ἀνωτέρω ὑπογραφή τῆς ἐν τοῖς Ἀθηναῖσι χρόνικῆς τοσοῦτον ἀποδείξει κατεχομένης ἴσως διαδοχῆς ἐπὶ καλλονῇ καὶ συνέσει Βασιλικῆς ἐλήφθη ἐκ ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἥς τὸ πρωτότυπον εὑρίσκειται εἰς χεῖρας τοῦ κ. Β. Δ. Ζώτου. Σ. τ. Δ.

Κίττος Κονταξῆς ἐκ τῶν προϋχόντων τῆς κωμοπόλεως Πλεσσοβίτσας, ὑπῆρξεν ὁ πατήρ τῆς διαδοχῆς ἐπὶ καλλονῇ καὶ συνέσει Βασιλικῆς. Ὡς ἐκ τῶν γενεθλίων καὶ τῆς δεδοκιμασμένης αὐτοῦ ἀνδρίας ἀπελάμβανεν οὗτος γενικῆς ὑπολήψεως παρὰ τοῖς συμπολίταις αὐτοῦ, δι' ἃ καὶ ὑποπτος γενόμενος σκληρῶς κατεδιώχθη ὑπὸ τοῦ αἰμοχαροῦς Βεζύρη.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις Μαρίνα τις, ἐκ τῆς αὐτῆς κωμοπόλεως ὁρμημένη, ἀντὶ μικρᾶς εὐεργεσίας ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀλῆ τὴν ἐντολὴν νὰ κλέψῃ καὶ τῷ παραδώσῃ τὴν ἐπταετῆ κόρην τοῦ Κίττου, καὶ τὸ μισθὸν γύναιον προσοικειωθὲν τῇ συζύγῳ τοῦ Κονταξῆ μυρία ἤρξατο νὰ τεκταίνεταί πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ βδελυροῦ σχεδίου.

Ἀποθανόντος δὲ τινος τῶν ἐν Φιλιππῶσι βέηδων ὁ Κίττος μετέβη μετὰ τῆς συνένου Ἀναστασίας, ὅπως συλληπηθῆ τὴν χήραν τοῦ ἀπελοπόντος φίλου, καὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ ἡ Μαρίνα παραλαβοῦσα δι' ἀπάτης εἰς τὴν ἐαυτῆς οἰκίαν τὴν Βασιλικὴν, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Σατράπην, ὅστις ἀποστείλας ἀμέσως εἰς ὀρισθὲν τι μέρος ἵππους ταχυδρομικοὺς καὶ ἔνοπλον συνοδίαν, ἀπήγαγε τὸ κοράσιον.

Ἐπανελθὼν ὁ Κίττος καὶ πληροφορηθεὶς παρὰ τῶν κατοίκων, ἐν ἔπλοις διατελούντων καὶ ὑπισχνουμένων ἐκδίκησιν, τὰ περὶ ἀπαγωγῆς τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ θυγατρὸς, περιῆλθεν εἰς τοικύτην ἀδημονίαν, ὥστε σχεδὸν παρεφρόνησε. Καὶ τὴν μὲν περιουσίαν κατηνάλωσεν ἀφειδῶς διανεῖμας αὐτὴν πρὸς πάντας ὅσοι ἐκμεταλλεζόμενοι τὴν πατρικὴν στοργὴν ἐπηγγέλλοντο αὐτῷ τὴν ἀνάκτησιν τοῦ τέκνου, αὐτὸς δὲ καταβληθεὶς

ὑπὸ τῆς λύπης ὤρυξε τάφον ἐν τῷ ὑπογίῳ τῆς οἰκίας, ἀπέθαλε τὸν ὄπλισμόν, ἐζώσθη σχοινίον καὶ ἐν νηστῆσιν καὶ στερήσῃ διανυκτερεύων ἐπεκαλεῖτο τὴν Θεομήτορα ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου τῆς Βασιλικῆς.

Ἐκ τῶν ταλαιπωριῶν τούτων καὶ τοῦ ψυχικοῦ ἄλγους προσβληθεὶς ὑπὸ σπηθικοῦ νοσήματος, ἀπέβιωσε μετ' ὀλίγον χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ ἀσπασθῆ τὴν θυγατέρα. Καὶ τοὶ προσκληθεὶς παλλὰκις ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ, οὐδέποτε ἔστειρε νὰ συναντηθῆ μετὰ ἀσπόνδου ἐχθροῦ, τοῦ παραιτίου τῆς καταστροφῆς του. Ἀλλὰ περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου ἐνδύσας εἰς τὰς προτροπὰς τῶν συγγενῶν καὶ ἠττηθεὶς ὑπὸ τοῦ πρὸς τὴν θυγατέρα φίλτρου, μετέβη εἰς Ἰωάννινα, καὶ παρεστάθη ἐνώπιον τοῦ αἰμοχαροῦς Σατράπου. Ὁ Βεζύρης ἀφ' οὗ φιλοφρόνως τὸν ὑπεδέχθη, διανοούμενος βεβαίως τίνι τρόπῳ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παραμονῇ τοῦ θανάτου ἐδύνατο νὰ καταστήσῃ σκληροτέραν τὴν ἀγωνίαν, ἠρώτησεν αὐτὸν ποῖαν τινα χάριν ἤθελε νὰ τῷ ἀποιεῖμῃ πρὸς παραμυθίαν τῶν παθημάτων του. Ὁ δὲ Κίττος δελεασθεὶς ὑπὸ τῆς ψευδοῦς ταύτης εὐνοίας, συντετριμμένος τὴν καρδίαν ἔπεσε κατὰ γῆς γανυπετής καὶ ἀνεβόησε δακρύων· «Ἄ μάτια μου! Τὸ φῶς μου! Τὸ παιδί μου!» Τότε ἐμβλέψας ὁ Ἀλῆς μεσιδῶν πρὸς τὸν γέροντα τῷ ἠρνήθη ἀποτόμως καὶ μόνον τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἴδῃ μακρόθεν, ἂν ἤθελε, τὸ περιπόθητον τέκνον.

Εἶναι ἀναντιρρήτων ὅτι ὁ Ἀλῆς, ὁ ἀνήμερος ἐκεῖνος λύκος, ἠγάπησε τὴν Βασιλικὴν μόλις παραδοθεῖσαν εἰς χεῖράς του, εἴτε διότι προησθάνετο ποῖον εὐωδέστατον ἀνδρὸς ἔμελλε νὰ ἐκφανισθῆ ἐκ τοῦ κάλυκος ἐκείνου, εἴτε διότι ἀπ' ἀρχῆς τὸν κατεγοήτευσε ἡ ἔμφυτος ἀφέλεια τῆς ἐπταετοῦς παρθένου. Διὸ καὶ ἐπειράτο παντὶ σθένει νὰ ὑπερνικήσῃ διὰ τῶν περιτάλψεων τὴν πρὸς αὐτὸν ἀμείλικτον ἀντιπάθειαν τοῦ κορασίου.

Ἡμέραν τινα ἡ Βασιλικὴ ἐπισκεπτομένη τὰς κρύπτας τῶν σεραγίων εὗρεν ἐν τινὶ γωνίᾳ τὴν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος καὶ λαβοῦσα αὐτὴν ἔδραμε καὶ προσπεσοῦσα τῷ Ἀλῆ ἐξητήσατο τὴν χάριν ἵνα ἐν τῷ ἰδίῳ θαλάμῳ καταθέσῃ τὸ παρήγορον εὔρημα. Ὁ Βεζύρης ἐπαινέσας τὸν ὀρησκευτικὸν αὐτῆς ζήλον, ἔστειρε προθύμως, καὶ οὕτω χάριν τῆς Βασιλικῆς ἐν αὐτῇ τῇ φουλεῖ

του Θηρίου κατηρέσθη πολύτιμον προσευκτήριον, όπου πολλάκις και το ανθρωπόμορφον έκλεινο τέρας εν ταίς μεγάλαις αὐτοῦ δυσχεραίαις προσήρχετο ἱκετεύων.

Δεκαπενταετὴ ἤδη ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ Ἄλλης κατὰ τὸ ὀθωμανικὸν ὄρησκαιμα καὶ ἔκτοτε τὴν ἡγάπησε μανιωδῶς, καὶ τοὶ γέρον. Οὐδέμια δὲ ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι εἰς τὴν μεγάλην ἐπιβρῆν αὐτῆς ἐπὶ τὴν ψυχὴν τοῦ τυράννου πρέπει ν' ἀποδοθῆ ἡ σωτηρία πολλῶν.

Ἄλλ' ὅσον ὁ Βασίλης ἡγάπα τὴν Βασιλικὴν τὸσον ἐμίσει τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Γεώργιον Κίτσαν, τὸν ὄντως μεγαλοπρεπὴ καὶ ὠραιότατον δπλαρχηγὸν τῆς Πλεσσαλίτσας, τὸν διὰ τῆς ἀνδρίας αὐτοῦ ἀπαθανάτισαντα μετὰ ταῦτα τὴν αἰματοφόρον τοῦ Μεσολογγίου Λουρέταν. Μὴ ἀνεχόμενος ὁ ζηλότυπος Σατραπάκης τὴν ὑπεροχὴν ἣν ἀπέλαυνεν ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Ἰωαννίνων ὡς γυναικὸς ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἀπεφάσισε νὰ τὸν δολοφονήσῃ καὶ πρῶτον ἐπεχείρησε τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μελετωμένου κακουργήματος προπαρασκευάσας διὰ κωνίου φύλλα νικοτιανῆς, ἀλλ' ἀπέτυχε, εἰδοποιθέντος τοῦ Κίτσου ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Κωλέττου ὕστερον πρόσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς μέγα τι κυνηγέσιον καὶ διέταξε δύο ἐκ τῶν πιστῶν δημίων νὰ πυροβολήσῃσι κατ' αὐτοῦ.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ ἀποπειρᾷ ἐπληρώθη βαρέως ὁ Κίτσης καὶ ἤθελεν ἴσως ἀποθάνῃ νοσηλευόμενος ὑπὸ τῶν ἱατρῶν τοῦ Ἄλλῃ, ἀν ἡ Βασιλικὴ ἐπὶ τῷ ἀπαισίῳ ἀκούσματος δὲν ἀπῆται τὴν ἰασίν του καὶ ἀν δὲν κατετρόμαξε τὸν Ἄλλῃ διὰ τῆς ἀπειλῆς ὅτι ἤθελεν αὐτοχειραιομένη συναποθάνῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ. Ἐντρομος ὁ Ἄλλῃ οὐ μόνον ἐφρόντισε νὰ ἀναθεῆ τὴν σωτηρίαν τοῦ τραυματίου εἰς τὸν ἰκανώτερον τῶν χειρουργῶν του, ἀλλὰ καὶ αὐτοπροσώπως ἐπετῆρει τὴν θεραπεσίαν πρὸς ἐξίλασμόν τῆς προσφιλοῦς συζύγου.

Οὕτω διῆλθε τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου του τυμβωγέρον ἡδῆ ὁ Ἄλλῃ κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἐπιζυγάντων προκύπτει ὅτι ἀπέναντι τῆς φοβερᾶς μεταβολῆς τῆς τύχης, τῆς προσδοσίαις τῶν τέκνων του, τῆς λιποταξίας τῶν διασημοτέρων δπλαρχηγῶν του, τῆς ἐπικειμένης τιμορίας τῶν κακουργημάτων του, ὅταν κατέκλινε τὸ πολὺν καὶ θωελκῶδες μέτωπον ἐπὶ τῶν ἄβρῶν γονάτων τῆς Βασιλικῆς, πάραυτα ἐλησμένοιναι τὰ πάντα καὶ παρεδίδοτο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἕννου, ὡς ἀν ἐπίστευεν ἀδύνατον τὴν καταστροφὴν ἐν τοῖς κόλποις τοιοῦτου παραδείσου.

Ἰσχυρὸν δὲ ὅτε ἀπεκλείσθη ἐν τῇ λίμνῃ τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἔβλεπε προσεγγίζοντα τὸν ἀναπόφευκτον ὄλεθρον, ἐν ᾧ τὴν ἀκαταδάμαστον αὐτοῦ ψυχὴν δὲν κατέβαλεν ὁ φόβος τοῦ θανάτου, τὸν κατεσπάρτηεν ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Βασιλικὴ ἐμελλε νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του. Ὅθεν ἐν τῇ ἀπογνώσει αὐτοῦ, προσκαλέσας τὴν

Ἄθανάσιον Βάγιαν ἐνετείλατο νὰ φρονέσῃ τὴν γυναῖκα ἐάν ποτε ὡς ἐκ τῶν περιπετειῶν τοῦ πολέμου ἤθελεν ἰδεῖ αὐτὸν ζωηρηθέντα ἢ πεσόντα ὑπὸ τὸ ξίφος τῶν πολεμίων.

Ἐντὺν λοιπὸν ὁ Ἄλλῃς θανασίμως πληγείς ἀπῆται τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς, ἐξελθὼν ὁ Βάγιας τοῦ δωματίου ἐνθα ἐν τῷ ἰδίῳ αἵματι ἐκλίετο ἡδῆ ὁ ἀγωνίων λέων, ἐπυροβόλησεν ἀκόπως καὶ ἐπανακάμφας ἀνήγγειλε πρὸς τὸν ὀνήσκοντα τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ τελευταίου πόθου του. Τότε ἐπὶ τῶν ὤχρῶν χειλέων του ἐπήνθισεν ἔσχατον μειδιάμα καὶ χαίρουσα ἐξεδήμησεν ἡ ἀγρία αὐτοῦ ψυχὴ.

Ἡ Βασιλικὴ αἰχμαλωτισθεῖσα ἐπέμφοθη εἰς Κωνσταντινούπολιν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Σίμου βένη, καὶ ἐκεῖθεν ἐξωρίσθη εἰς Προῦσσαν. Κατὰ δὲ τὸ 1830 ἐλευθερωθεῖσα ἦλθεν εἰς Μεσολογγιον καὶ κατόκησεν ἐν τῇ κωμοπόλει Κατοχῆ, ὁπόθεν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ, καταβλήθεισα ὑπὸ τῆς λύπης καὶ ἀσθενήσασα βαρέως μετέστη ἐπὶ θεραπείᾳ εἰς Λίτωλικόν, ἐνθα καὶ κατέλυσε τὸν βίον ἐν ἔτει 1835.

Διὰ τῆς προστασίας τῆς Βασιλικῆς πολλοὶ πολλάκις ἐσώθησαν τῶν κινδυνευόντων χριστιανῶν.

ΑΝΕΠΙΤΟΚΗΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣΙΝ.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΪΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκους.

Ἰστορία τοῦ βίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Τι ἀπέγινεν ὁ Ὀλιβερ μετὰ τὴν ἀρπαγὴν αὐτοῦ.

Ἄφ' οὗ διέτρεξαν πολλὰς στενάς ὁδοὺς καὶ σκολιούς διαδρόμους, ὁ Σάικς, ἡ Νάνσυ καὶ ὁ Ὀλιβερ ἐφθάσαν εἰς μικρὰν τινα πλατείαν, ἣ τις ἐκ φραγμῶν τινῶν καὶ ποιμνιοστεισίων ἐφαίνετο ὅτι ἦτο τόπος ἀγορᾶς βροκημάτων. Ἐκεῖ ὁ Σάικς ἐβράδυνε τὸ βῆμα, διότι ἡ νεάνισ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πλέον δρομαίως τρέχουσα· στραφείς δὲ πρὸς τὸν Ὀλιβερ, εἶπεν αὐτῷ ἀποτόμως νὰ λάθῃ τὴν χεῖρα τῆς Νάνσυ.

«Μὲ ἀκούεις;» προσέθηκε μετ' ὀργῆς, βλέπων ὅτι ὁ Ὀλιβερ ἐδίσταζε καὶ παρετῆρει περὶ αὐτοῦ.

Ἐβρίσκοντο εἰς μέρος σκοτεινὸν, οὐδεὶς ἐκεῖθεν διέβαινε, ὡστε ὁ Ὀλιβερ κατενόησε πληρέστατα ὅτι πάσα ἀντίστασις ἦτο ἀδύνατος· ἔτεινε τὴν χεῖρα τῇ Νάνσυ, ἥτις ἐσφιγγεν αὐτὴν ἰσχυρῶς.

«Δός μου τὸ ἄλλο, εἶπεν ὁ Σάικς· ἔδω, Τοῦρκολ!»

Ὁ κύων ἤγειρε τὴν κεφαλὴν κλυζῶν.

«Ἐλα, παλληκαρῶ μου, προσέθηκεν ὁ Σάικς, ἐπιθείς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τοῦ Ὀλιβερ καὶ φρικώδῃ ἐκτοξέυσας βλασφημίαν, λέξε ἀν βγάλη, σὲ θέλω, ἀπάνω του· ἐκατάλαβε;»

Ὁ κύων ἐκνύζησε καὶ αὖθις, ἔλειξε τὸ ῥύγχος αὐτοῦ καὶ ἐκύτταξε τὸν Ὀλιβερ, ὡς εἰ ἐπιθύμει εὐθύς ἀμέσως νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ.

«Θὰ κάμῃ ὅπως τοῦ εἶπα, καὶ τὴν Σατανάν;» εἶπεν ὁ Σάικς, ῥίψας ἐπὶ τοῦ κυνὸς αὐτοῦ βλέμμα θηριώδες, ἐκφράζον συγχρόνως τὴν εὐχαρίστησιν αὐτοῦ.

— Τώρα ἔξυρὲς τί σε περιμένει, ἀγῶρί μου· φώναξε λοιπὸν ἀν ἔχῃς ὀρεξίν· ὁ σκύλος θὰ σε κάμῃ θέλης δὲν θέλης νὰ λουφάζῃς· ἔλα, ἐμπρός, βαδίζετε ἄρηγορώτερα!»

Ὁ Τοῦρκος ἔσεισε τὴν οὐρὰν, εὐχαριστῶν τρῶπον τινὰ τὸν κύριόν του διὰ τοὺς θωπευτικοὺς ἐκείνους λόγους, τοὺς ἀσυνήθεις αὐτῷ· εἶτα ἐκνύζησε καὶ πάλιν πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τοῦ Ὀλιβερ, καὶ ἔτρεξε προπορευόμενος τῶν λοιπῶν.

Διήρχοντο τότε τὸ Σμιδριηλὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ Grosvenor-Ἰγκουαρὸν ἀν διήρχοντο, διὰ τὸν Ὀλιβερ θὰ ἦτο τὸ αὐτὸ, διότι τὰ μέρη ἐκεῖνα τῷ ἦσαν παντελῶς ἀγνωστα. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὸτάτη καὶ ὀμίχλωδῆ· τὰ φῶτα τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων μόλις διεκρίνοντο ἔνεκα τῆς πυκνῆς ὀμίχλης, ἥτις ἀνά παῖσαν στιγμὴν ἐπηύξανε, παχυλότερον καθιπτάσα τὸ σκότος.

Ἡ ἀγωνία τοῦ Ὀλιβερ ἐδιδούστο. Ἐβιάδιζον ταχεῖ βήματα, ὅτε τὸ ὄρολόγιον τῆς πλησίον ἐκκλησίας ἐσῆμανε τὴν ὥραν· ἄμα ἀκούσαστες τὸν πρῶτον κτύπον τοῦ ὄρολοῦ τοῦ ὄτε Σάικς καὶ ἡ Νάνσυ ἔστησαν ἀμέσως· καὶ ἠκροάσθησαν μετὰ προσοχῆς.

«Ὀκτὼ ἡ ὥρα, Μπίλ, εἶπεν ἡ Νάνσυ.

— Καὶ τί μοῦ τὸ λές; ἔχω καὶ ἐγὼ αὐτίθ, ὑπέλαθε τραχέως ὁ Σάικς.

— Ἴθθα νὰ εἴξωρα ἀν ἔμπορεῦν νὰ ἀκούσουσιν καὶ αὐτοὶ τὸ ῥωλόγι.

— Βέβαια ἠμποροῦν, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς. Ὅταν μὲ ἐτσουβάλλιασαν ἦταν τὸ πανηγύρι τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου, καὶ ἀκουα ὧς καὶ τῆς διαβολοσφρικτρίας τῶν παιδιῶν. Τὸ βράδν ποῦ ἤμουνα κλεισμένος, μέσα εἰς τὴν ἡσυχία καὶ τὴν μοναξιά, καὶ ἀκουα τὸ σοῦσουρο καὶ τὸ κακὸ ποῦ ἐγίνονταν ἐξω, μοῦ ἤρχετο νὰ σπᾶσω τὸ κεφάλι μου εἰς τὰ σιδερικὰ τῆς πόρτας.

— Τὰ καθυμένα τὰ παιδιὰ! εἶπεν ἡ Νάνσυ, ἐστραμμένον ἔχουσα τὸ πρόσωπον πάντοτε πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἠκούσθη ὁ ἦχος τοῦ ὄρολοῦ.

Τί κρῖμα, Μπίλ, τί καλὰ καὶ ὀμμορφο παιδιὰ!

— Νά, τί εἶναι αὐταῖς ἡ παληογυναῖκες, εἶπεν ὁ Μπίλ· ἐκεῖ ἔχουν πάντα τὸν νοῦν τους. Τί ὀμμορφα παιδιὰ! Ἐ! ἀν δὲν ἀπέθαναν, δὲν εὐρίσκονται ὄμοιοι καὶ εἰς καλλιτέραν θέσιν. Ἄς παύσῃ πλέον αὐτὴ ἡ ὀμιλία.»

Ἐφάνη δὲ συγχρόνως ὅτι κατέστειλε ζηλότυπὸν τινα ὀρμὴν, καὶ σφίγγων ἰσχυρότερον τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβερ, εἶπεν αὐτῷ νὰ προχωρήσῃ.

1. Ἐρωτάσταν.

«Μίαν στιγμὴν, εἶπεν ἡ κόρη· ἀν ἦσο ἐσὺ μέσα, Μπίλ, καὶ ἐμελλε νὰ σε κρεμάσουν αὐρίον τὸ πρῶτ' εἰς τὰ ὀκτώ, δὲν θὰ ἐπεργουσα ἔτσι γρήγορα ἐξω ἀπὸ τὴν φυλακή σου· ὅσα ἤθελες ἐξ ἔχοντιζε, καὶ τίποτε ἀν δὲν εἶχα νὰ σκεπᾶσω ταῖς πλάταις μου, θὰ ἐτριγυνοῦσα ἀπ' ἐξω ὅσον ἠμποροῦν νὰ βαστάξω.

— Τί βγάῃ; εἶπεν ὁ Σάικς ἀποτόμως· ἀν δὲν ἠμποροῦσε νὰ μοῦ προμηθεύσῃς μίαν λίμαν καὶ εἰκοσι πῆχαις καλὸ σχοινί, καὶ πενήντα μίλια ὀρόμο ἐκανεὶς καὶ βῆμα νὰ μὴν ἔβγαίνεις ἀπὸ τὸ σπῆτι σου, ὀλο τὸ ἴδιο θὰ ἦτανε δι' ἐμένα· ἔλα, ὀρόμο, καὶ ἄς μὴ μένωμεν ἐδῶ μίαν ὠραν διὰ νὰ λέμε κουραφέξαλα.»

Ἡ νεάνις ἐκάγχασε, διηυθέτησε τὸ σάλιόν της, καὶ ἐπανέλαβον τὸν δρόμον των, ἀλλ' ὁ Ὀλιβερ ἠσθάνθη τρέμουσαν τὴν χεῖρα τῆς Νάνσυ· παρετῆρησεν αὐτὴν ὅταν διήρχοντο πλησίον ἐνὸς φανοῦ πρῶταερίου, καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο ὄχρὰ ὡς νεκρά.

Ἐβιάδιζαν ἐπὶ ἡμισίαν ἔτι ὠραν, δι' ὅδων ἀκαθάρτων καὶ ἤκιστα συχναζομένων· καὶ αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι διαβάται οὐδὲ συνήντων, ἐφαίνοντο κατέχοντες ἐν τῇ κοινῇ θέσιν παραπλησίαν τῇ τοῦ κυρίου Σάικς· τέλος εἰσῆλθον εἰς ἀγυιάν τινα ῥυπκρωτέραν τῶν λοιπῶν· ὁ κύων ἔτρεξε προπορευόμενος, ὡς ἐὶ κατελάμβανεν ὅτι πάσα προφύλαξις πλεον ἦτο περιττή, καὶ ἔστη πρὸ τῆς θύρας παλαιοπωλείου τινὸς, ὅπου ἐφαίνετο ἀκατόκνητον· διότι ἡ οἰκία ἦν ἐτοιμόροπος, καὶ πινάκιόν τι ἐπὶ τῆς θύρας, ὅπου ἐφαίνετο κερφομένον ἐκεῖ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀνήγγειλεν ὅτι ἐνοικιάζεται.

«Ὅλα ἔβανε καλὰ,» εἶπεν ὁ Σάικς, ἀφ' οὗ πρῶτον ἔρριψε ἔταστικὸν βλέμμα περίξ.

Ἡ Νάνσυ ἔχωσε τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸ παραθυροφύλλον, καὶ ὁ Ὀλιβερ ἤκουσε τὸν ἦχον κώδωνος. Ἐβιάδιζαν ἐπὶ τῆς ὀδοῦ καὶ περιέμεναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὑποκάτω ἐνὸς φανοῦ· ἤκουσαν συρόμενον μετὰ προσοχῆς ἕνα μοχλὸν καὶ ταῦτο χρόνως ταχέδν ἡ θύρα ἀνεσῆχη ἄθορύβως. Χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, ὁ κύριος Σάικς ἤρπασε τὸ περίτρομον παιδίον ἐκ τοῦ περιλαιμίου, καὶ εἰσῆλθον πάντες εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὁ διάδρομος ἦτο σκοτεινόςτατος, περιέμενε δὲ ὁ εἰσαγαγὼν αὐτοῦ· νὰ μαχλεύσῃ ἐκ νέου καὶ ὀχυρώσῃ δι' ἄλλυσεων καὶ σιδήρων τὴν θύραν.

«Ἀν εἶναι ἀνεὶς μέσα; ἠρώτησεν ὁ Σάικς.

— Ὀχι, ἀπεκρίνατο μία φωνή, ἣν ὁ Ὀλιβερ ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισε.

— Οὕτε ὁ γέρος; προσέθηκεν ὁ κακοῦργος.

— Ὁ γέρος εἶναι, ἀπεκρίνατο ἡ φωνή, καὶ εἶχε καταθεσμένα ταῦτίθ ποῦ σὰς περιέμενε. Ἐσφρικτὸν θὰ τοῦρθη ἀπὸ τῆς χαρᾶς, ἔσάν σὰς ἰδῇ!»

Τὰ ὕφος τῆς ἀπαντήσεως, ὡς καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ὀμιλοῦντος δὲν ἦσαν ὀγνωστα τῷ Ὀλιβερ·

ἄλλ' ἐνεκα τοῦ σκότους δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνη αὐτόν.

«Φέξε μας, εἶπεν ὁ Σάικς· τί ἀλλοίως ἔμπορει νὰ σπάσωμε τὸ σβέρκο μας ἐδῶ, ἢ νὰ πατήσωμεν τὸν σκύλο, καὶ τότε ἄλλοι ἔς τὰ πόδια σὰς ἢ περισσότερο δὲν σὰς λέγω.

— Περιμένετε μιὰ στιγμή καὶ θὰ φέρω φῶς, » ἀπεκρίνατο ἡ φωνή, ἠκούσαν τὰ βήματά τινος ἀπομακρυνομένου καὶ μετὰ μικρὸν εἶδον ἐπιφανόμενον τὸν εὐγενέστατον κύριον Τζὰκ Ντόκινς, τὸν ἄλλως καλούμενον Ἀπανωλαδιαν, κρατούντα ἀνημμένον ἀλειμματοκῆρον ἐσφρανωμένον εἰς τὸ ἄκρον ἐσχισμένης βράβδου.

«Ὁ νέος λωποδύτης ἐπλησίασε τὸ φῶς εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ὀλιβερ καὶ τῷ ἐμόρφασε χλευαστικῶς, ἀνανεῶν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν γνωριμίαν των. Ἐἶτα ἔνευσε νὰ τον ἀκολουθήσωσι, διήλθον διὰ τοῦ μαγειρείου, ἔπερ μόνον τοὺς τέσσαρας τοίχους καὶ οὐδὲν σκευὸς εἶχε, καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν χαμηλοῦ τινος καὶ ὑγροῦ δωματίου, βλέποντος εἰς μικρὰν βορβορώδη ἀλὴν. Ἀπλῆτοι γέλωτες ἐξερράγησαν τότε.

«Ὡ! ὦ, ὦ! τί μούρη! ἀνεκραύγασεν ὁ κύρ Μπέιτς γελῶν ἀπλετον. Νὰ τος! ἔ, νὰ τος! Μὰ δὲν τὸν τηρᾷς, Φέιγγιν! μὰ δὲν βλέπετε τί καταισθασιμένα μοῦτρα. Δὲν βιστά. Θὰ πεθᾶνω ἔς τὰ γέλοια. Πιάστε με, θὰ σκάσω.»

Ἡ φαιδρότης τοῦ κύρ Μπέιτς ὑπερέβη πλέον πᾶν ὄριον· ἐκυλλίθη εἰς τὸ πάτωμα, κινῶν σασμαδικῶς τοὺς πόδας καὶ ἐπὶ πάντε δλόκληρα λεπτά δὲν ἠδυνήθη νὰ μετριάσῃ τὴν παραφορὰν αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλους ἠνωρήθη, ἦρπασε τὸ φῶς ἔπερ ἐκράτει ὁ Ἀπανωλαδιὰς, καὶ πλησιάσας τὸν Ὀλιβερ παρετήρησεν αὐτὸν ἐταστικῶς ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν, ἐν ᾧ συγχρόνως ὁ Ἰουδαῖος, ἐκθαλὼν τὸν σκουφόν του ἐχαίρετα εὐσεβάστως καὶ ἐπανελημμένως τὸ παιδίον, τὸ δόποιον τὰ εἶχε χάσει. «Ὁ δὲ Ἀπανωλαδιὰς, ὅστις ἐν τῇ κουτοπονηρίᾳ του δὲν ἐσοτιζέτο νὰ γελᾷ καὶ περιπαίλῃ ὅταν εὕρισκε περιστάσιν νὰ ἐξασκήσῃ τὴν τέχνην του, ἠρέυνα τὰ θυλάκια τοῦ Ὀλιβερ μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

«Γιὰ ἰδῆς λοιπὸν, Φέιγγιν, γιὰ ἰδῆς πῶς εἶναι στολισμένος ἄν κούκλα! εἶπεν ὁ Μπέιτς τῶσφ πολὺ πλησιάσων τὸ φῶς εἰς τὸ καινουργῆς ἐνδυμα τοῦ Ὀλιβερ ὅσπερ παρ' ἄλλων ἐκαίστο· καλὴ δὲν τηρᾷς. Τὸ σὺχά νούμερο πρῶτον, καὶ κόψιμο πρῶτον! Μαρε, σοῦ ἐγίνεν ἓνα τζόβινο!

— Χαίρω πολὺ διότι σὰς βλέπω εἰς τόσον ἐξαιρετον κατᾶστασιν, ἀγαπητέ μοι, εἶπεν ὁ Ἐβραῖος μυκτηριστικῶς, προσκλινῶν ἐδασφιαίως ὁ Ἀπανωλαδιὰς ὅα σου δώση ἄλλο φόρεμα, ἀγαπητέ μοι, διὰ νὰ μὴ χαλάτε τὸ ἐορταστικὸν σὰς. Διὰτί νὰ μὴ μας γράψῃς, ἀγαπητέ μοι, διὰ νὰ μας προσειδοποιήσῃς περὶ τοῦ ἐρχομοῦ ἡμῶν; Ὅα ἐτοιμάζαμεν ὠραῖον συμπόσιον διὰ νὰ σὰς προσφέρωμεν.»

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Μπέιτς ἐπανέλαβε τοὺς καγχασμοὺς αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Φέιγγιν ἠλαρύνθη ἡ φυσιογνωμία, καὶ ὁ Ἀπανωλαδιὰς ἐμειδίασε. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος οὗτος ἀκριβῶς τότε ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ Ὀλιβερ τὸ πεντάλιρον τραπεζικὸν γραμμάτιον, οὐδεὶς δύνάται νὰποφανθῇ ὁπότερον, ἢ ἐκρηξίς τῆς χαρᾶς τοῦ Μπέιτς ἢ ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ προσκάλεσαν τὸ μειδίματό του.

«Ὡ! ὦ! τί εἶν' αὐτό! ἠρώτησεν ὁ Σάικς προχωρῶν πρὸς τὸν Ἰουδαῖον, ὅστις ἤτοιμάζετο νὰ κρύψῃ εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸ γραμμάτιον· αὐτὸ εἶναι ἰδικόν μου, Φέιγγιν.

«Ὅχι, ἀγαπητέ, ὄχι, εἶπεν ὁ Ἐβραῖος. Ἰδικόν μου εἶναι, Μπίλ, εἶναι ἰδικόν μου.

«Ἄν τοιμήσῃ κανεὶς νὰ εἰπῇ πῶς δὲν εἶναι ἰδικόν μου, ἐπανέλαθεν ὁ Σάικς, φορῶν τὸν πῖλόν του με ἀποφασιστικὸν ἤθος, δηλαδὴ ἐμοῦ καὶ τῆς Νάνσου, παίρνω τὸ παιδί πίσω.»

Ὁ Ἐβραῖος ἐταράχθη, καὶ ὁ Ὀλιβερ ὁμοίως, ἀν καὶ δι' αἰτίαν ὄλως διαφορὸν· ἤλπιζεν ὅτι ἀποτέλεσμα τῆς ἐρίδος θὰ ἦτο ἡ ἐλευθέρωσις αὐτοῦ.

«Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Σάικς, θέλεις νὰ μου δώσῃς αὐτὸ, καὶ ἢ ὄχι;

«Δὲν εἶναι καλὰ αὐτὰ τὰ πράγματα, Μπίλ, ἔ, Νάνσου, καλὰ εἶναι αὐτὰ τὰ πράγματα; ἠρώτησεν ὁ Ἐβραῖος.

«Καλὰ ἢ κακὰ, ὑπέλαθεν ὁ Σάικς, νὰ μου δώσῃς αὐτὸ, σοῦ λέγω. Μὴ φαντάζεσαι πῶς ἢ Νάνσου καὶ ἐγὼ ἄλλο καλλίτερον δὲν εἶχαμε νὰ κάμωμεν παρὰ νὰ κυνηγοῦμε παῖδιά; Δός μου αὐτὸ, γεροκολασμένε, μούμια τοῦ διαβόλου, ἀκούς;»

Καὶ ἐν ᾧ τοιαύτας φιλικὰς παρακλήσεις ἀπύθουεν αὐτῶ, ὁ κύριος Σάικς ἦρπασε τὸ γραμμάτιον, ἔπερ ὁ Ἐβραῖος ἐκράτει διὰ τοῦ δεικτοῦ καὶ τοῦ ἀντίχειρος· εἶτα βλέπων ψυχρῶς ὑπὸ δρυ τὸν Φέιγγιν, ἐδίπλωσεν εἰς δέκα τὸ γραμμάτιον καὶ τὸ περιέκλεισεν εἰς κόμβον τοῦ λαιμοδέτου του.

«Αὐτὸ εἶναι διὰ τὸν κόπον μας, εἶπεν ὁ Σάικς, καὶ δὲν πληρώνει μάλιστα οὔτε τὸν ἴμισόν κόπον μας· σὺ πάλιν κράτησε τὰ βιβλία, ἀν εὐχαριστήσῃς εἰς τὸ διάβασμα, ἀλλοίως πώλησέ τα.

«Πολὺ ὠραῖα εἶναι, εἶπεν ὁ Τσάρλυ Μπέιτς, προσποιούμενος ὅτι ἀναγινώσκει ἐν τῶν βιβλίων. Τί καλὰ πράγματα γράφει! ἔ, Ὀλιβερ;» Καὶ βλέπων τὴν Ὀλιβερὰν τούτου ἄψιν, ὁ κύρ Μπέιτς, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ προτέρημα νὰ μὴ ἀφίρη ἀπαρητήρητον πᾶν τὸ κωμικόν, ἐξερράγη εἰς νέαν ἀκράτητον παραφορὰν ἠλαρότητος, ὁμοιωθεῖσάν τῆς πρῶτης.

«Εἶναι τοῦ γέροντος κυρίου, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ, τείνων τὰς χεῖρας· τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ γενναίου γέροντος, ὅστις μὲ ἐπῆρεν εἰς τὸ σπιτί του καὶ με περιποιήθη ὅταν ἤμην ἐτοιμοθάνατος· στεί-

λατέ του τα ὀπίσω, σὰς καθικετεύω· στείλατέ του ὀπίσω τὰ βιβλία καὶ τὰ χρήματα, καὶ κρατήσετέ με ἐμὲ ὅλην μου τὴν ζῶην ἐδῶ! σὰς παρακαλῶ θερμῶς, στείλατέ του τα ὀπίσω. Ὅα νομίση πῶς τὰ ἐκλεψα! Ἡ γραῖα κυρία καὶ ὄλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ τόσῳ καλοῖ μοῦ ἐφάνησαν ὁα πιστεύσουν πῶς εἶμαι κλέπτης; ὦ! λυπηθῆτέ με καὶ στείλατέ τα ὀπίσω!»

Καὶ ταῦτα λέγων μετὰ τῆς δυνάμεως, ἦν σφοδρὰ λύπη παρέχει, ὁ Ὀλιβερ ἐρίρηθη εἰς τὰ γόνατα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἐβραῖου, συνάπτων τὰς χεῖρας ἐν ἀπογνώσει.

«Ἐχει δίκαιον τὸ παιδί, παρετήρησεν ὁ Ἐβραῖος βλέπων περὶ αὐτὸν εὐθύως καὶ συναφροσόμενος ἔσον ἠδύνατο. Ἐχεις δίκαιον, Ὀλιβερ, ἔχεις δίκαιον. Ὅα νομίσει πῶς εἶσαι κλέπτης; ἄ! ἄ! προσέθηκε τρίβων τὰς χεῖρας· θυμᾶσια πηγαίνει τὸ πρᾶγμα, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐλπίσωμεν καλλίτερα.

— Νέβια, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς τὸ ἐσκέφθην αὐτὸ, ὅταν τὸν εἶδα νὰ ἐμβαῖνῃ εἰς τὸ Κλάρκενγουελ, καὶ νὰ κρατῇ βιβλία. Εἶναι ἀπλούστατον, ὁ ἦναι χωρὶς ἄλλο πολὺ καλοῖ ἀνωρθωποι, διότι ἀλλοίως δὲν ἴατον ἔπαυρον εἰς τὸ σπιτί των. Δὲν ὁά τον γυρέψουν, διὰ νὰ μὴν ἀναγκασθοῦν νὰ τον χώσουν ἔς τὸ φρέσκο· τὸν ἔχουμεν λοιπὸν τώρα μὲ μεγάλην ἀσφάλειαν.»

Κατὰ τὸν διάλογον τοῦτον ὁ Ὀλιβερ ἐθεώρει ἀλληλοδιαδόχως τὸν Φέιγγιν καὶ τὸν Σάικς ἐκθαμβῶς καὶ ὡς μὴ ἔχων συνείδησιν τῶν περὶ αὐτὸν γινομένων. Ἄλλ' εἰς τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ Σάικς ἠνωρήθη αἴφνης, ὡρμηθεν ἐκ τὸς ἑαυτοῦ ἔξω τοῦ δωματίου καὶ ἐκραζεν εἰς βοήθειαν τῶσφ δυνατὰ, ὅσπερ ἐπανέλαβον τὴν ἠχώ τῶν φωνῶν αὐτοῦ καὶ οἱ καταρρέοντες τοίχοι τῆς παλαιᾶς οἰκίας.

«Μὴ ἀφίρης τὸν σκύλον σου νὰ ἔβγη, Μπίλ! ἀνεκραύγασεν ἡ Νάνσου ῥιπτομένη εἰς τὴν θύραν καὶ κλείουσα αὐτήν, ὅταν ἐξῆλθον ὁ Ἐβραῖος καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, οἵτινες ὡρμησαν πρὸς καταδίωξιν τοῦ Ὀλιβερ· μὴ ἀφίρης; νὰ ἔβγη ὁ σκύλος σου! Ὅα κατακομματιάσῃ τὸ παιδί.

— Καὶ θὰ κάμῃ πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Σάικς, προσπαθῶν νὰπαλλαγῇ τῶν περιπτώξεων τῆς κόρης. Ἄφες με ἢ σοῦ ἔσπασα τὸ κεφάλι εἰς τὸν τοίχον!

— Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον, Μπίλ, δὲν με μέλει καθόλου, ἐκραύγαζεν ἡ νεᾶνις καρτερικῶς παλαίουσα πρὸς τὸν ἀνδρακείνον· ὁ σκύλος δὲν θὰ ἐσχίσῃ τὸ παιδί, ἢ θὰ σκοτώσῃς πρῶτην ἐμέ.

— Ὅα ἰδῆς! εἶπεν ὁ Σάικς, τρίβων τοὺς ὀδόντας. Φεῦγα ἀπ' ἐκεῖ, ἢ σ' ἐτελείωσα!»

Καὶ ὁ ἀλιτήριος ἐσφενδόνισε τὴν νεᾶνίδα εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου. . . ἀκριβῶς καθ' ἡν στιγμήν ὁ Ἐβραῖος καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐσθήρχοντο ἐπανάγοντες τὸν Ὀλιβερ.

«Ἐ! τί τρέχει; εἶπεν ὁ Ἐβραῖος.

— Νομίζω πῶς τὸ κορίτσι ἐτρελάθη, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς ἀγρίως.

— Ὅχι, δὲν εἶμαι τρελὴ, εἶπεν ἡ Νάνσυ ὠχρὰ καὶ ἀσθμαίνουσα. Δὲν εἶμαι τρελὴ, Φέιγγιν; νὰ ἦσαι βέβαιος.

— Τότε λοιπὸν σιώπαινε! εἶπεν ὁ Ἐβραῖος ἀπειλητικῶς.

— Ὅχι, δὲν ὁά σιωπήσω! ὑπέλαθεν ἡ Νάνσυ δυνατότερα. Νὰ ἴδοῦμε, τί θὰ εἰπῆτε εἰς αὐτό.»

Ὁ Ἰουδαῖος ἐγνωρίζεν ἀκούοντως τὸν χαρὰκτῆρα τῆς Νάνσου καὶ τὰς γυναικείας ἰδιοτροπίας, ὅσπερ κατενόησεν ὅτι δὲν ἦτο συνετὸν νὰ παρατείνῃ τὴν λογομαχίαν. Διὰ νὰ περισπάσῃ τὴν προσοχὴν ἐπὶ ἄλλου ἀντικειμένου, ἐστράφη πρὸς τὸν Ὀλιβερ.

«Ἦθελες λοιπὸν νὰ φύγῃς, φίλε μου;» τῷ εἶπε λαμβάνων ἐκ τινος γωνίας χονδρὴν καὶ ὀζῶδη βράβδον.

Ὁ Ὀλιβερ δὲν ἀπεκρίθη, παρετήρει ὁμοίως πᾶσας τὰς κινήσεις τοῦ Ἰουδαίου, ἡ δὲ καρδία του ἐπάλλετο σφοδρῶς.

«Ἐκραζες βοήθεια, ἤθελες νὰ φέρῃς ἐδῶ τὴν ἀστυνομίαν, ἔ; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰουδαῖος χλευαστικῶς γελᾶσας καὶ λαλῶν τὸ παιδίον ἐκ τῆς χειρός. Θὰ σοῦ τὴν κόψωμεν αὐτὴν τὴν ὄρεξιν, ἀγῶρι μου!»

Καὶ ὁ Ἰουδαῖος κατήνευγε βαρὺ κτύπημα τῆς βράβδου κατὰ τὸν ὄμιον τοῦ Ὀλιβερ καὶ ἔψυ τὴν χεῖρα ὅσπερ ἐξηκολούθησεν, ὅτε ἡ νεᾶνις ὡρμησε κατ' αὐτοῦ, καὶ τῷ ἀπέσπασε τὴν βράβδον, ἦν ἐρίψεν εἰς τὸ πῦρ τῆς ἐστίας μετὰ τοσαύτης δυνάμεως, ὅσπερ ἀνημμένο. ἄνθρωπος ἐσκορπίσθησαν ἐν τῷ δωματίῳ.

«Δὲν ἀνέχομαι παρήμερον πρᾶγμα, Φέιγγιν, ἀνεκραύγασεν ἡ Νάνσου. Ἀνεύρατε τὸ παιδί· τί περισσότερο θέλετε; Ἀφήσατέ το ἥσυχον, εἰ δ' ἄλλως θὰ σὰς φτιάσω κἀμμιὰ, ὁποῦ νὰ με κρεμάσουν προτοῦ ἐλθῆ ἡ ὄρα μου.»

Τὰς ἀπειλὰς ταύτας ἔλεγεν ἡ νεᾶνις καὶ ἐκτίπα διὰ τοῦ ποδὸς τὸ πάτωμα· ὠχρὰ ἔξ ὀργῆς, δάκνουσα τὰ χεῖλη καὶ συνάγουσα τὰς πυγμάς, παρετήρει ὅτε μὲν τὸν Ἐβραῖον, ὅτε δὲ τὸν Σάικς.

«Ἐλα, Νάνσου! εἶπεν ὁ Ἐβραῖος μετὰ φωνῆς προσητέρας, μετὰ τινος στιγμᾶς σιγῆς, καθ' ἃς μετὰ τοῦ Σάικς ἀντήλλαξαν βλέμματα θάμβος καὶ ἀνησυχίαν προδίδοντα· εἶσαι. . . ἀπόψε. . . θυμωστωτέρα ἀπὸ ἄλλοτε; ἔ! ἔ! ἀγαπητή, παριστάνεις θεατὴν τὴν κωμωδίαν.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ἡ κόρη προσέχευε ὁμοίως μήπως τὴν παραστήσω καλλίτερα ἀφ' ὅσον ἐλπίζετε. Καὶ δὲν θὰ σε εὐχαριστήσῃ αὐτὸ πολὺ, Φέιγγιν. Ὄστε ἔχετέ το ἔς τὸ νοῦν σὰς, καὶ μὴ παραπονηθῆτε πῶς δὲν σὰς τὸ εἶπα.»

Ὅταν γυνὴ τις ὀργισθῆ μέχρη παραφορᾶς, καὶ μάλιστα γυνὴ ἐξηκολούθησεν ἐκ τῆς δυστυ-

χίας και του απελπισμού, δύναται να φθάσει εις σημείον, εις ὃ ὄλιγοι ἄνδρες τολμῶσι νά την ἐξαθήσωσιν. Ὁ Ἰουδαίος κατενόησεν ὅτι ἀνωφελὲς θά ἐξηκολούθει ὑποκρινόμενος ὅτι ἐκλαμβάνει θῆθεν τὴν ὀργὴν τῆς Νάνσου ὡς στιγμιαίαν ἰδιοτροπίαν, καὶ ἀπιστοδρομήσας βήματά τινά ἀκουσίως, ἔβριψε πρὸς τὸν Σάικς πλάγιον βλέμμα, δειλὸν ἔμα και ἱκετευτικόν, ὑποδεικνύς τρόπον τινά ὅτι διὰ πολλοὺς λόγους αὐτῷ ἀπέκειτο ἡ ἐξακολούθησις τοῦ διαλόγου.

Ὁ κύριος Σάικς κατενόησε τὴν σιωπηλὴν ταύτην πρόσταξιν, καὶ αἰσθανόμενος ἵσως ὅτι συμφέρον διὰ τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ ὑπερηφανίαν καὶ τὴν ἐπιρροὴν ἣτο νά συνέλθῃ πάραυτα εἰς ἑαυτήν ἢ Νάνσου, ἐξερέξατο τοῦλάχιστον δύο ἢ τρεῖς δωδεκάδας κταρῶν, βλασφημιῶν καὶ ἀπειλῶν, ὧν ἡ ταχύτης καὶ ἡ ποικιλία μεγίστην περιεποιοῦν τιμὴν εἰς τὸ ἔφευρετικόν αὐτοῦ πνευμ. Ἐπειδὴ ὅμως πάντα ταῦτα οὐδὲν ἀποτελέσασα ἐπήνεγκον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ὀργῆς του, προσέτρεξεν εἰς συντελεστικώτερα ἐπιχειρήματα.

«Τί θέλεις νά εἰπῆς μετ' αὐτά,» ἀνεκραύγασε, προστιθείς πρὸς ἐπίσχυρον τῆς ἐρωτησεώς του καὶ μίαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χόρᾳ συνηθεστάτην κατάραν, κατὰ τοῦ καλλίστου τῶν κοσμοῦντων τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν χαρακτηριστικῶν, κατάραν ἀσύνετον, ἥτις ἂν ἄπαξ ἐπὶ ἑκατοντακιςχιλίων ἐπαναλήθειν αὐτῆς εἰσηκούετο ἐν τῷ οὐρανῷ, θά ἦτο κίνδυνος ἢ τυφλότης νά καταστῇ ἐν τῷ τύπῳ ἡμῶν ἀσθένεια κοινωτέρα τοῦ πυρετοῦ. «Τί θέλεις νά εἰπῆς μετ' αὐτά; Νά με πάρουν χίλιοι δικάδοιοι! Δὲν εἰδεύρεις λοιπὸν ποῖα εἶσαι καὶ τί εἶσαι!»

— Ὡ! ναί, μάλιστα, πολὺ καλὰ τὸ εἰδεύρω, ὑπολαβούσα εἶπεν ἡ νεανὶς μετὰ νευρικοῦ γέλωτος, κινούσα τὴν κεφαλὴν ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰ καὶ ὑπὸ ἐπίπλαστον ἀδιαφορίαν προσηλοῦσα νά κρούσῃ, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς, τὴν συγκίνησιν αὐτῆς.

— Λοιπὸν τότε, κάθησε ἡσυχη, προσέθηκεν ὁ Σάικς βρυχώμενος, ὡς συνείδησε νά κάμνῃ ἕταν ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν σκόλον του! εἶδ' ἄλλως, θά σε κάμω ἐγὼ νά καθήσῃς ἡσυχη διὰ παλὸν καιρόν!»

Ἄλλ' ἡ νέα ἐπανελάβε τὸν γέλωτά της καὶ μετὰ πλείονος ἀδιαφορίας ἢ προτοῦ· εἶτα, ἐκτοξεύσασα λαθραῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Σάικς, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔδραξε μέχρις αἵματος τὰ χεῖλη.

«Πόσον καλὰ σοῦ ταιριάζει, ὑπέλαθεν ὁ Σάικς βλέπων αὐτὴν περιφρονητικῶς, νά κάμνῃς τὴν εὐσπλαγγικὴ καὶ τὴν μεγαλόψυχη. Θά καζαντήσῃ αὐτὸ τὸ παιδί καθὼς τὸ λές, ἂν πιάσῃ σίνα φίλην.

— Ναί, εἶμαι φίλη τοῦ! ἀνεκραύγασεν ἡ κλέρη μετὰ θυμοῦ καὶ τῶρα θά προτιμοῦσα νά πέσει

Ξερῆ εἰς τὸν δρόμον, ἢ νά εὐρεθῆ εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν, ὅπου ἐπεράσαμεν πλάσιον ἀπόψε, παρὰ ὅπου συνετέλεσα νά σύρωμεν ἐδῶ αὐτὸ τὸ παιδί. Ἀπὸ σήμερα καὶ ἔπειτα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ κλέπτῃς, ληστῆς, κακούργος! καὶ πρέπει δι' αὐτὸ ἐκεῖνος ὁ ἑλεεινὸς ὁ Ἑβραῖος νά το σκωτάσῃ ἕς τὸ ἔθλο;

— Ἐλα, ἔλα, Σάικς, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος κἄπως ἐπιτιμητικῶς, δεικνύων αὐτῷ τοὺς νεαροὺς λωποδύτας, οἵτινες ἠκραῶντο μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὸν διάλογον· ἤσύχασε, Μπίλ! μὴ μάλωnete, πρέπει νά τα φτιάσετε.

— Νά τα φτιάσωμεν! ἀνεκραύγασεν ἡ Νάνσου ἀπελπίς. Γεροκακοῦργε! Δὲν εἶχα οὐδὲ τὴν ἡμισὴν ἡλικίαν αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ καὶ με ἐβαλλες νά κλέπτω διὰ σέ! Εἶναι δώδεκα χρόνια τώρα ὅπου κάμνω τὴν ἴδια δουλειά, καὶ πάντοτε διὰ σέ! Ἀλήθειαι εἶναι ἡ ὄχι; εἰπέ το, ἀλήθεια;

— Καλὰ, καλὰ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαίος προσπαθὼν νά καταπραυῖν τὴν Νάνσου· ἀλλὰ με αὐτὴν τὴν δουλειά βγάνεις καὶ σὺ τὸ ψῆμ σου με αὐτὴν ζῆς.

— Με αὐτὴν ζῶ! ἀπεκρίνατο μετὰ σφοδρότητος αὐτῆ βέβαια, αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ μου, ὅπως καὶ σπῖτι μου εἶναι οἱ δρόμοι, εἴτε κρύο κάμνει, εἴτε βροχῆ, εἴτε λάσπη! Καὶ σὺ εἶσαι, ἄθλιε! σὺ, ὅπου με ἔφερεις εἰς αὐτὸ τὸ σημείον, καὶ θά με κρατῆς εἰς αὐτὸ ἡμέραν καὶ νύκτα ἕως οὐ ἀποθάνω.

— Θά σου συμβῇ χειρότερον ἀπὸ αὐτὸ! εἶπεν ὁ Ἑβραῖος θυμώσας ἐκ τῶν μομφῶν αὐτῆς· χειρότερον ἀπὸ αὐτά, ἀκούεις, ἂν μίαν λέξιν εἰπῆς ἀκόμη. »

Ἐκεῖνη ἐσιώπησε, ἀλλ' ἐν τῇ ὀργῇ αὐτῆς ἔτιλλε τὴν κόμην καὶ ἐξέσχίζε τὰ ἐνδύματά της. Ἔβρησε κατὰ τὴν Ἑβραίου καὶ θά τῃ κατέλιπεν ἀναμφιβόλως ἀνεξάλειπτα ἴχνη τῆς ἐκδικησεώς της, ἂν μὴ παρεμβᾶς ἐν καιρῷ ὁ Σάικς τὴν συνέλαμβανεν ἐκ τῶν χειρῶν· κατέβαλεν ἀνωφελεῖς τινὰς προσπάθειάς ὅπως ἀποσπασθῇ καὶ ἐλιποθύμησε.

«Τὸ καλλίτερον ἦτο αὐτὸ, εἶπεν ὁ Σάικς, ἀποθέτων αὐτὴν κατὰ γῆς εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ δωματίου. Εἶναι φοβερὰ χεροδύναμη ὅταν κούρδιση ἔτσι.»

Ὁ Ἑβραῖος ἐσπόγγισε τὸ μέτωπον αὐτοῦ καὶ ἐμειδίασε· ἤσθάνθη ἀνακούφισιν ἰδὼν ὅτι ἐτελείωσεν ἡ σκηνὴ αὐτῆ· ἀλλ' οὐτε αὐτὸς, οὐτε ὁ Σάικς, οὐτε οἱ νέοι κλέπται ἐφάνησαν ἀποδόντες μεῖζονα σημασίαν εἰς τὸ ἐπεισώδιον τοῦτο, ὅπερ ἐθεώρουν συνηθέστατον καὶ φυσικὸν εἰς τὸ ἐπάγγελμά των.

«Ὁ διάβολος εἶναι νά ἐγγὴ κἀνεὶς νά κάμῃ με γυναίκες, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, ἐπαναθεὶς τὴν βράβδον εἰς τὴν θέσιν της· ἀλλὰ εἶναι πολὺ πανοῦργοι, καὶ τίποτε δὲν θά ἠμπορούσαμεν νά

κατορθώσωμεν χωρὶς αὐτάς. Τσάρλυ, πῆγαινε νά βάλῃς τὸν Ὀλιβερ νά κοιμηθῇ.

— Ὑποθέτω πῶς δὲν θά φορέσῃ αὔριον τὰ καλὰ του ρούχα· ἔ, Φέγγιν; ἠρώτησεν ὁ Τσάρλυ Μπέιτς γελῶν.

— Μὴ φοβάσαι, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος γελῶν ἐπίσης.

Ὁ κύριος Μπέιτς, καταγοητευθεὶς προφανῶς ἐκ τῆς τοιαύτης ἐντολής, ἔλαβε τὸ κηρίον καὶ ὠδήγησε τὸν Ὀλιβερ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου ὑπῆρχον δύο ἢ τρεῖς κλίται, ὅμοιοι με ἐκεῖνας, ἐφ' ὧν ἄλλοτε ἐκοιμάτο ὁ Ὀλιβερ. Ἐκεῖ ὁ κύριος Μπέιτς, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐγέλασεν ἐξ ὄλης καρδίας, ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ὀλιβερ τὰ βδελυρὰ ῥάκη, ἅτινα οὗτος εὐτυχῆ ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἀποβαλὼν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κυρίου Μπράουνλα. Ἡ τύχη τὰ ἔφερε, ἥσττε ὁ Φέγγιν νάναγωνορῆσιν ταῦτα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀγοράσαντος Ἰουδαίου, καὶ ἡ περίστασις αὕτη τὸν καθωδήγησεν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Ὀλιβερ.

«Βγάλε τὰ γιορτινὰ σου, εἶπεν ὁ Τσάρλυ· θά τα δώσω εἰς τὸν Φέγγιν διὰ νά τα φυλάξῃ. Ἄ, χὰ, χὰ! τί νόστιμο!»

Ὁ ταλαίπωρος Ὀλιβερ ὑπήκουσε, ἂν καὶ μετὰ πολλῆς δυσθυμίας· ὁ κύριος Μπέιτς ἐτόλιξε τὰ καινούργια ἐνδύματα, τὰ ἔλαβεν εἰς χεῖρας καὶ ἐξῆλθε. Κλειδώσας δὲ τὴν ὕβαν ἀφήκε τὸν Ὀλιβερ εἰς τὰ σκοτεινά.

Οἱ γέλωτος τοῦ Μπέιτς καὶ ἡ γωνὴ τῆς μὲς Μπέιτς, ἥτις ἦλθεν ἀκριβῶς εἰς τὴν ὥραν, ὅπως περιγύρη μετὰ τὴν λιποθυμῆσασαν φίλην της καὶ τὴν κάμῃ νά συνέλθῃ εἰς ἑαυτὴν, ἤρκειν διὰ νὰ φαίρῃσιν τὸν ἕπνον παντὸς ἄλλου, καὶ εὐτυχεστέρου τοῦ Ὀλιβερ. Ἀλλὰ τὸ δυστυχὲς παιδίον ἦν ἐξηνητημένον ἐκ τῶν κόπων καὶ τῆς ἀσθενείας καὶ μετὰ μικρὸν ἐθυθίσθη εἰς ἕπνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ἡ κακὴ εὐχὴ τοῦ Ὀλιβερ, πρὸς καταστροφήν τῆς ἀπαλήψεώς του, φέρει εἰς Λονδίον σπουδαῖον τι ὑποκείμενον.

Συνήθεια ἐπικρατεῖ εἰς τὰ θεάτρα πᾶν καλὸν καὶ αἰμοχαρὲς ρομαντικὸν δράμα νά περιέχῃ ἀναμιξῆ κομικῆς καὶ τραγικῆς σκηνάς. Ἐνταῦθα παρουσιάζεται, ἐπὶ στρωμνῆς ἀχυρῖνης κατακείμενος, ὁ ἥρωας κύπτει ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀλύσεων καὶ τῶν συμφορῶν του· εἶτα ἐν τῇ ἐπομένη σκηνῇ, ὁ πιστὸς αὐτοῦ ἰπποκόμος, τὴν τύχην τοῦ κυρίου του ἀγνοῶν, ἔρχεται ὅπως φαίδρῶν τὸ ἀκρατήριον διὰ κομικοῦ ἔσματος. Ἐν τῷ μετὰ συγκινήσεως βλέπομεν τὴν ἥρωίδα εὐρισκομένην εἰς τὴν διάκρισιν ὑπερηφάνου καὶ σκληροῦ βαρῶνου, κινδυνεύουσαν νάπολέσῃ τὴν τιμὴν ἢ τὴν ζωὴν, καὶ ἔκλουσαν ἐγγχειρῖδιον ὅπως σῶσῃ ἐκεῖνην ἀναλώμασι ταύτης· καλὴ ἦν στιγμὴν κορυφοῦται τὸ ἐνδιαφέρον, ἀκούομεν συριγμὸν καὶ παραχρῆμα ἰδοὺ ἡμεῖς μεταβιβαζόμενοι εἰς τὴν μεγάλην τοῦ πύργου αἰθοῦσαν, ἐν ἧ πολὺς ἀρχιτέκτονος ἔδει ἐυθύμως, ἐπαθύν-

των τῶν δουλοπαροίκων· ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἔχουσι νά κάμωσι, ἀπέρχονται ὅλοι ἐν ἔσματος καὶ χοροῖς.

Αἱ τοιαῦται ἀλλαγαὶ τῆς σκηνῆς φαίνονται ἡμῖν γελῶσαι, ἀλλ' ὅμως οὐδὲ ὡς στεροῦνται ὑποστάσεως, ὡς φαίνεται ἡμῖν εὐθὺς ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἐν τῇ βίῳ συνηθέσταται εἶσι τοιαῦται ἀντιθέσεις, καὶ συχνότατα βλέπομεν ἐδῶ μένοντάς, ἐκεῖ δὲ κλίνην ἀγωνιώντος, ὅτε μὲν ὀλίφιν καὶ πένθος, ὅτε δὲ χαρὰν καὶ ἡδονάς. Ἀλλὰ τότε ἀντὶ παθητικῶν θεατῶν ἡμεῖς αὐτοὶ ἐσμέν καὶ ἠθοποιοὶ τῶν συμβαινόντων καὶ τὸ πρῆγμα φαίνεται ἡμῖν ὅπως ἄλλοιον. Αἱ ἀπότομοι ἐκείναι μεταπτώσεις, αἱ ἀπροσδόκητοι ἐκρήξεις θυμοῦ ἢ δακρύων, μηδὲ ὡς ἐκπλήττουσαι ἡμᾶς ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ κόσμου, φαίνονται ἡμῖν γελῶσαι καὶ παράλογοι, ἔταν ὡς ἀπλοῖ θεαταὶ παριστάμεθα ἐν τῷ θεάτρῳ.

Ὁ μόνον δὲ καθιερώθησαν αἱ αἰφνίδιαι μεταβολαὶ τῆς σκηνῆς, τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, διὰ μακρᾶς χρήσεως ἐν τοῖς βιβλίοις, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πολλῶν θεωροῦνται ἀπαραίτητοι πρὸς ἐνδειξὴν συγγραφικῆς τέχνης. Ὑπάρχουσι μάλιστα κριτικοί, ἐκτιμῶντες τὴν ἱκανότητα τοῦ συγγραφέως, ἀναλόγως τῶν δυσχερειῶν ἂς ἐντέλει ἐκάστου κεφαλαίου ἐπισημεῖται παρὰ τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ του δρώντα πρόσωπα. Τὸ βραχὺ τοῦτο προοίμιον ἴσως φανῇ ἄσκοπον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει πρέπει ὁ ἀναγνώστης νά διίδῃ ὅτι διὰ τοῦ λεπτοῦ τούτου τρόπου ἠθέλησεν ὁ ἱστορικὸς νά ὑποδείξῃ αὐτῷ ὅτι σκοπεῖ νά τον ὀδηγήσῃ αὐτὸς εἰς τὴν γενέθλιον πόλιν τοῦ Ὀλιβερ, καὶ ἠθέλησε διὰ τούτου νάποδείξῃ ὅτι τὸ ταξεῖδιον δὲν εἶναι ἀδικαιολόγητον.

Πρῶταν τινὰ λιαν ἐνωρὶς ὁ κύριος Μπάμμπλ ἐξῆλθε τοῦ πτωχοκομείου καὶ μεγαλοπρεπεῖ βήματι διέβαινε τὴν μεγάλην ὁδόν. Ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ αὐτοῦ ἀπετυποῦτο ὡς συνήθως τὸ μεγαλεῖον, ἐν γένει δὲ ἀπῆστραπτεν ὅλος ἐκ τῆς αἴγλης καὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ κλητορικοῦ ἀξιώματος. Αἱ ἀκτίνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἐθώπευον χαριέντως τὸν τρικωχον πτόλον καὶ τὴν στολὴν αὐτοῦ. Τὸ βλέμμα του ἐνεῖχε βαθύτητα, τὸ δὲ ὑπερήφανον βῆμά του ἐμαρτύρει ὅτι σκέψεις σοδαράι, ὧν ἡ σπουδαιότης δὲν ἐπέτρπε νάνακοινοῦσιν εἰς ἕτερον, ἐπλήρουν τὸν κλητορικόν του ἐγκέφαλον.

Ὁ κύριος Μπάμμπλ οὐδὲ κἂν ἐβράδυνε τὸ βῆμά του διὰ νά συνομιλήσῃ μετὰ τῶν μικροπύρων καὶ τῶν ἄλλων οἵτινες εὐσεβάστοι προσήγορευον αὐτὸν καθ' ὄδον, μόλις δ' ἀπεκρίνετο εἰς τοὺς χαιρετισμοὺς αὐτῶν διὰ ταχεῖας χειρονομίας. Ἐπῆρησε δὲ τοιαύτην ἐπιβλητικὴν στάσιν μέχρις οὔ ἐφῆσεν εἰς τὴν ἀγορκαίαν, ἐν ἧ ἡ κυρία Μάιν ἠγρύπνει μετ' ἐνοριακῆς μερμνης ἐπὶ τῆς ἐμπεπιστευμένης αὐτῇ ἀγέλης τῶν πτωχῶν παιδίων.

«Εἰς τὸν διάβολον, ὁ κλητῆρας! εἶπεν ἡ κυρία Μάνν ἀκούσασα τὸν κρότον ὃν ἐποίησε ὁ κύριος Μπάμμπλ, κρούων μετ' ἀνοπομονοσίας τὴν ὕψην τοῦ κήπου· χωρὶς ἄλλο αὐτὸς θὰ ἦναι ποῦ μᾶς ἔρχεται τόσῳ πρωτὶ!—Α! κύριε Μπάμμπλ, ἤμην βεβαία πῶς ὅτι ἦσθε σεις! πόσῳ χαρὰν μοῦ κάμνετε. Ἐμδῆτε λοιπὸν, κύριε, σὰς παρακαλῶ!»

Αἱ πρώται φράσεις ἐλέγχθησαν πρὸς τὴν Σουάνναν, τὰ δὲ ἐπιφωνήματα ἀγαλλιάσεως πρὸς τὸν κύριον Μπάμμπλ, ἐν τῷ ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἤνοιγε τὴν ὕψην τοῦ κήπου καὶ εἰσήγε τὸν κλητῆρα μετὰ προθυμίας καὶ σεβασμοῦ.

«Κυρία Μάνν, εἶπεν ὁ κύριος Μπάμμπλ πιπτον ναχηλῶς ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, ἀντὶ νὰ καθῆσθαι ἀποτόμως ὡς χυδαῖος ἄνθρωπος· καλημέρα, κυρία Μάνν.

— Καλημέρα σας, κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Μάνν μετὰ χαριέντος μειδιήματος. Ἐλπίζω ὅτι ὅτι ἦσθε καλὰ εἰς τὴν ὑγίειάν σας, κύριε;

— Ἔτσι εἶσαι, κυρία Μάνν, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Μπάμμπλ. Χρὶ! Ὁ ἑνοριακὸς βίος δὲν εἶναι ἐστρωμένος ἀπὸ τριαντάφυλλα.

— Α! κύριε Μπάμμπλ, κ' ἐγὼ τὸ 'ξέρω τί τραβᾷ κανεὶς εἰς τὸν ἑνοριακὸν βίον!» ἀπεκρίνατο ἐκεῖνη.

Ἐάν τὰ παιδιὰ τοῦ πτωχοκομείου ἤκουον τοὺς λόγους τούτους δὲν θὰ ἔλειπον νὰ τους ἐπισηραγίσωσι διὰ τῶν ὀδυρῶν των.

«Ὁ ἑνοριακὸς βίος, κυρία, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Μπάμμπλ, κτυπῶν διὰ τῆς βράβδου τὴν τράπεζαν, εἶναι βίος κοπιαστικὸς, ἀνήσυχος, τρικυμώδης· ἀλλὰ εἰζεύρομεν πῶς ἡ τέχνη ἕλων τῶν δημοσίων λειτουργῶν εἶναι νὰ εὐρίσκωνται πάντοτε ἐκτεθειμένοι εἰς διωγμούς.»

Ἡ κυρία Μάνν, καίτοι μὴ ἐνοήσασα καλῶς τί ἤθελε διὰ τούτου νὰ εἴπῃ ὁ κλητῆρ, ὕψωσεν ὁμῶς τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν, ὡς συμπονοῦσα δὴθεν, καὶ ἐστέναξε.

«Α! ἔχετε δίκαιον νὰ στενάξετε, κυρία Μάνν!» εἶπεν ὁ κλητῆρ.

Βλέπουσα ὅτι καλῶς ἐποίησε, ἡ κυρία Μάνν ἐξέπεμψε καὶ δεύτερον στεναγμὸν, τὰ μέγιστα εὐχαριστήσαντα τὸν δημόσιον λειτουργόν, ὅστις καταστῆλας χάριεν μειδιάμα, παρετήρησε τὸν τρίκωπον πῖλόν του μετὰ μεγάλης σοβαρότητος καὶ εἶπε·

«Κυρία Μάνν, ἀνχωρῶ αὐρίον διὰ Λονδίνον.

— Πῶς, κύριε Μπάμμπλ! εἶπεν ἐκεῖνη ἀπισθοχωροῦσα δύο βήματα.

— Ναι, κυρία, διὰ Λονδίνον, ἀπεκρίθη ὁ κλητῆρ. Ἀναχωρῶ μετὰ τὸ λωφορεῖον καὶ ὅτι ἔχω μαζί μου δύο πτωχοὺς τοῦ καταστήματος. Ἐκἀμακριν αἰτῆσαι διὰ νὰ τους τοποθετήσωμεν εἰς ἄλλο κατάστημα, καὶ τὸ δικητικὸν συμβούλιον μ' ἐπεφόρτισε, ἐμὲ, ἀκούετε, κυρία Μάνν, νὰ παρασταθῶ εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Κλάρκεν-

γουελλ, ὅπου θὰ συζητηθῇ ἡ ὑπόθεσις. Καὶ ἤθελα νὰ εἰζευρα, προσέθηκεν ἀνορθούμενος μετ' ἀξιοπροσπεύξ, πῶς τὸ δικαστήριον αὐτὸ θὰ τὰ βγάλη πέρα μ' ἐμὲ, ἀν δέν τους στείλῃ αὐτοὺς ὅπου χρειάζεται.

— Α! κύριε, Μπάμμπλ, μὴ εἰσθε τόσον αὐστηρὸς, εἶπε μειλιχίως ἡ κυρία Μάνν, κροσσῶσα νὰ καταπραύνη τὸν κλητῆρα.

— Τὸ σφάλμα θὰ ἦναι ἰδικὸν των, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπάμμπλ καὶ ἂν, δὲν τελειώσῃ τὴν ὑπόθεσιν καθὼς πρέπει, κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ των πρέπει νὰ ἔχουν παράπονα.

Ὁ κύριος Μπάμμπλ εἶπε ταῦτα μετὰ τόνου τοσοῦτον ἀποφασιστικῶ καὶ τοσοῦτον ἀπειλητικῶ, ὥστε ἡ κυρία Μάνν ἐτρόμαξε.

«Καὶ θὰ ἔπατε μετὰ τὸ λωφορεῖον; εἶπεν αὐτὴ ἐπὶ τέλους. Ἐνόμιζα πῶς συνήθως τοὺς πτωχοὺς τοὺς ἐστελλαν μετὰ τὸ κάρρο.

— Μάλιστα, κυρία Μάνν, ἔταν ἦναι ἀσθενεῖς, εἶπεν ὁ κλητῆρ· τοὺς βάλλομεν εἰς κάρρον ἔξσκεπον, διότι ἂν ἦσαν εἰς ἀμαξίαν κλειστὴν θὰ τους ἐβλαπτε τὸ ἄερος τοῦ ἀέρος.

— Α! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Μάνν.

«Ἄλλ' αὐτοὺς τοὺς δύο ἐνεκα τοῦ συναγωνισμοῦ τῶν δύο ἑταιριῶν τῶν λωφορεῖων, ἡ μία ἐδέχθη νὰ τους πάρῃ ποτὸν εὐθηνά, εἶπεν ὁ κύριος Μπάμμπλ. Εἶναι εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, καὶ ὑπελογίσασαμεν πῶς τὰ ἔξοδα τῆς μεταφορᾶς θὰ κοστίσουν δύο λίρας στεργίνας ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας... ἂν κατορθώσωμεν, ἐνοεῖται, νὰ τους φαρμάσωμεν εἰς κάμμιαν ἄλλην ἑνορίαν. Ἐλπίζω ὁμῶς ὅτι θὰ το καταρθώσωμεν, ἐκτὸς ἂν τους καταβῆ εἰς τὸν νοὺν νὰ ποθάνουν εἰς τὸν δρόμον, διὰ νὰ μας κάμουν νὰ σκάσωμεν. Χά! χά!»

Καὶ ὁ κύριος Μπάμμπλ ἀνεκάγχασε· ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔπασαν ἐπὶ τοῦ τρίκωπου πῖλου καὶ ἀμέσως ἀνέλαθε τὴν σοβαρότητά του.

«Μὴ ἀμελῶμεν ὁμῶς τὰς ὑποθέσεις μας, κυρία, εἶπεν ὁ κλητῆρ. Ἰδῶ εἶναι ἡ μνηναιὰ ἀντιμισθία, τὴν ὅποιαν σὰς δίδει ἡ ἑνορία.»

Ὁ κύριος Μπάμμπλ ἐξήγαγε τοῦ χαρτοφυλακίου του ἀργυρᾶ τινὰ νομίσματα διπλωμένα ἐντὸς χαρτίου, καὶ ἐξήτησεν ἀπόδειξιν παραλαβῆς, ἢ ἡ κυρία Μάνν ἐγραψεν ἀμέσως.

«Εἶναι ὀρνιθοσκαλισματα, εἶπε, ἀλλ' ὁμῶς εἶναι ἐν τάξει. Εὐχαριστῶ, κύριε Μπάμμπλ, σὰς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεος, κύριε.»

Εἰς τὰς περιποιησεις καὶ τὰς εὐχαριστίας τῆς κυρίας Μάνν, ὁ ἑνοριακὸς κλητῆρ ἀπήντησεν ἀξιοπροσπεύξ δι' ἑλαφρᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς. Κατόπιν ἐξήτησε πληροφορίας περὶ τῶν παιδιῶν.

«Νὰ τα χαρῶ ἐγὼ τὰ ἀγγελουδιὰ μου! εἶπεν ἡ κυρία Μάνν μετὰ φωνῆς συγκατακλυμένης. Εἶναι ἐξαιρετὰ εἰς τὴν ὑγίειάν των, ἐκτὸς δύο ὁποῦ ἀπέθαναν τὴν περασμένην ἐβδομάδα, καὶ

τοῦ μικροῦ Δίκ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἄρρωστος. — Δὲν ἔγινε καλλίτερα;» ἠρώτησεν ὁ κλητῆρ.

Ἡ κυρία Μάνν ἐκίνησεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλήν.

«Εἶναι παιδί μετὰ πολὺ κακὰς διαθέσεις, ἔχει ῥῖσιν κακὴν, χαρακτήρα ἀνοπτάκτον, προσέθηκεν ὁ κλητῆρ ὀργίλως. Ποῦ εἶναι;

— Πηγαῖνω νὰ σὰς τον φέρω ἀμέσως, κύριε, ἀπεκρίνατο ἡ κυρία Μάνν. Δίκ! Δίκ! ἔλα γρήγορα.»

Ἐβροῦσα τὸ παιδίον, ἔθηκε τὸ πρόσωπόν του ὑπὸ τὴν ἀντλίαν, τὸ κατέβρεξεν ἀφειδῶς, εἶτα δὲ σπογγίσασα αὐτὸ, τὸ παρουσίασε πρὸ τοῦ ἀγαγῶχου κυρίου Μπάμμπλ.

Τὸ παιδίον ἦτο ὠχρὸν καὶ κάττιχον· αἱ παρειαὶ του ἦσαν κοίλαι, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ του μεγάλοι καὶ λάμποντες. Ἡ ἕλεσιν ἑνοριακὴ στολή, τὸ ἐπίσημον ἐκεῖνο τῆς δυστυχίας ἐνδυμα, ἐκουμάτιζε ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου σώματός του, τὰ δὲ μέλη αὐτοῦ ἦσαν ῥικνὰ ὡς γέροντος.

Τοιοῦτον ἦτο τὸ ταλαιπωρὸν παιδίον, ὕπερ τρέμον ἐπὶ τῆ ὕψει τοῦ κυρίου Μπάμμπλ δὲν ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐφοβεῖτο νὰ κοῦσῃ τὴν φωνὴν τοῦ κλητῆρος.

«Δὲν σηκώνης τὰ μάτια σου νὰ ἴδῃς τὸν κύριον, στραβοκέφαλε;» εἶπεν ἡ κυρία Μάνν.

Τὸ παιδίον ἠγεῖρε δειλῶς τὴν κεφαλήν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντησαν τοὺς τοῦ κυρίου Μπάμμπλ.

«Λοιπὸν, παιδί τῆς ἑνορίας, εἰς τί δυνάμεθα νὰ σας ὑπηρετήσωμεν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Μπάμμπλ, ὅστις ἔκρινε κατὰλληλὸν ἀμιλήσῃ μετὰ τρόπον μυκτηριστικόν.

— Ἔίποτε, σὲρ, ἀπεκρίνατο ἐκεῖνο διὰ φωνῆς ὑποτρμουούσης.

— Τὸ πιστεύω καὶ ἐγώ, εἶπεν ἡ κυρία Μάνν, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐγέλασεν ἐξ ὅλης καρδίας διὰ τὴν εὐφῶταν τοῦ κλητῆρος. Δὲν ἔχεις βέβαια ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, νομίζω.

— Ἦθελα μόνον... ἐψέλλισε τὸ παιδίον.

— Πῶς! ὑπέλαβεν ἡ γυνὴ· μήπως θὰ εἴπῃς πῶς στερεῖσαι τίποτε, παληόπαιδο;

— Μίαν στιγμὴν, κυρία Μάνν, μίαν στιγμὴν! εἶπεν ὁ κλητῆρ, ὕψων τὴν χεῖρα ἐπιτακτικῶς. Τί ζητεῖτε, κύριε;

— Ἦθελα, ἐψέλλισε τὸ παιδίον, νὰ λάβῃ κανεὶς τὸν κόπον νὰ μου γράψῃ ὀλίγας λέξεις εἰς ἕνα κομμάτι χαρτί, νὰ το διπλώσῃ, νὰ το σφραγίσῃ καὶ νὰ το φυλάξῃ, ἔταν ἐμένα μετὰ ἰώσων εἰς τὴν γῆν.

— Τί ἐνοεῖ μετὰ αὐτὰ τὸ παιδί; ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Μπάμμπλ, ἐφ' οὗ ὁ ἱκετευτικὸς τόνος τῆς φωνῆς τοῦ πάσχοντος παιδίου ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν τινὰ, καὶ τοῖ ἀπεσκληρυμένον εἰς τοιαῦτα θεάματα. Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε, κύριε;

— Ἦθελα, ἐπανέλαθε τὸ παιδίον, νὰ φέρω ὁ-

λίγους φιλικούς λόγους εἰς τὸν καυμένον τὸν Ὀλίβερ Τούιστ, καὶ νὰ μάλῃ πόσον ἔκλαυσα, ἔταν ἐσυλλογιζόμενον πῶς ἐγύριζε τῆς σκοτεινῆς νύκτας χωρὶς νὰ εἰζεύρῃ ποῦ, καὶ χωρὶς νὰ ἔχη κανένα νὰ τον βοηθήσῃ... Καὶ ἤθελα νὰ του εἰπῶ, προσέθηκε τὸ παιδίον ἱκετευτικῶς συνάπτων τὰς μικρὰς του χεῖρας, καὶ πῶς εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποῦ 'πεθαίνω μικρὸς. Διότι ἔσως, ἂν ἐζούσα περισσύτερον, ἡ ἀδελφουδά μου, ὅπου εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν, ἴμπορούσε νὰ με λησμονήσῃ καὶ δὲν θὰ μ' ἐγνώριζε. Καλλίτερα εἶναι νάνταμώσωμεν γρήγορα ἐκεῖ ἐπάνω.»

Ὁ κύριος Μπάμμπλ παρετήρησεν ἐκθαμβὸς τὸν μικρὸν ῥήτορα ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων καὶ εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν Μάνν·

«Ὅλοι ἀπὸ τὸ ἴδιο καλοῦσι ἐβγήκαν· ἐκεῖνος ὁ κακορρικός ὁ Ὀλίβερ τοὺς ἐχάλασεν ὁλοῦς.»

— Δὲν εἶναι ἀμφιβολία, σὲρ, εἶπεν ἡ κυρία Μάνν, ὕψωσα τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν καὶ βλέπουσα ὑπόδρα τὸν Δίκ. Ποτέ μου δὲν εἶδα παληόπαιδο τόσῳ κακορρικό!

— Πάρετέ τον, κυρία! εἶπεν ὁ κύριος Μπάμμπλ ἐπιτακτικῶς· εἶμαι ἀναγκασμένος, κυρία, νὰ ἐκθέσω ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν δικητικὸν συμβούλιον.

— Ἐλπίζω πῶς οἱ κύριοι θὰ παραδεχθῶσιν ὅτι ἐγὼ δὲν πταίω δι' αὐτὰ, εἶπεν ἡ κυρία Μάνν κλαυθμοῦρίζουσα.

— Ἦουχάσατε, κυρία, ὅτι τοὺς βάλω ἀκριβῶς εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, εἶπεν ὁ κύριος Μπάμμπλ μετ' ἐμφάσεως. ἔλα, πάρετε τὸ παιδί μὴ κανεὶς κακὸν νὰ το βλέπω.»

Ὁ Δίκ ἀπήχθη παρευθὺς καὶ ἐκλειδίθη εἰς τὸ ὑπόγειον· μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ κύριος Μπάμμπλ ἐξῆλθεν ὅπως εἰτοιμασθῆ διὰ τὸ ταξείδιον.

Τὴν πρῶταν τῆς ἐπαύριον ὁ κύριος Μπάμμπλ, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐντικατέστησε τὸν τρίκωπον διὰ στρογγύλου πῖλου καὶ ἐτυλίχθη καλῶς ἐν μεγάλῳ κυανῷ ἐπενδύτῃ μετὰ κουκούλας, ἔλαβε θέσιν ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ λωφορεῖου μετὰ τῶν δύο ἐγκληματιῶν, ὧν ἡ διεσθυσίς ἦελε νὰ παλλαγή. Ἐβόασεν εἰς Λονδίνον κάλλιστα, σφόδρα ὁμῶς δυσηρεστημένος ἐκ τῆς κακῆς συμπεριφορᾶς ἀμφοτέρων τῶν πτωχῶν, ὅτινες ἐπέμεινον βιγῶντες, συγκρούοντες τοὺς ὀδόντας καὶ παραπονόμενοι κατὰ τοῦ φύχου, εἰς τρόπον ὥστε ἠνάγκασαν τὸν κύριον Μπάμμπλ νὰ εἰπῇ ὅτι οἱ λόγοι των ἤρουν νὰ τῷ ἐπιφέρωσι ῥίγος καὶ ὅτι ἐπάγωγεν ἂν καὶ βαρύτερα ἐνδεδυμένους.

Ἀφ' οὗ διὰ τὴν νύκτα ἀπηλλάγη τῶν ὀχληρῶν ἐκείνων ὄντων, ὁ κλητῆρ κατέλυσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, οὗ ἐμπροσθεν ἔστη τὸ λωφορεῖον καὶ εἰδὲν ὅτι λιτῶς μετὰ ὀλίγας μερίδας ὀπτοῦ βοείου κρέατος, κεκαρκευμένους δι' ἐμβάμματος δαστρειδίων, ἄς ἤρδευσε διὰ μιᾶς φιάλης πόρτερ.

Ἀκολούθως ἐπλησίασε τὸ κάθισμά του εἰς τὴν ἐστῆαν, ἔθηκεν ἐπὶ τῆς θερμάστρας ἓν ποτήριον γρόγ, καὶ μετὰ τινος ἠθικῆς σκέψεως περὶ τῆς ἐνύχου τάσεως τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ νὰ παραπονῶνται καὶ νὰ γογγύζωσι, ἤρχισε νὰ γινώσκῃ τὴν ἐφημερίδα μετὰ τὴν ἀνάπαυσίν του.

Τὸ πρῶτον προσπεσὸν εἰς τὰ ὄμματά του ἦτο ἡ κάτωθι γνωστοποίησις:

ΠΕΝΤΕ ΔΙΩΝ ΑΜΟΙΒΗ!

Ἐν παιδίον, ὀνόματι Ὀλιβερ Τουιστ, ἐγένετο ἀφάρτων τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης ἐκ τῆς ἐν Πέντοβιλ κωμοικίας του καὶ ἔκτοσι ἀγροῦται τι ἀπέγινε ἡ ἀνωτέρω ἀμοιβὴ δοθῆσεται εἰς οἰομένηποτε χορηγήσῃ πληροφορίας, δυναμένης νὰ συντελέσωσι πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἐν λόγῳ Ὀλιβερ Τουιστ, ἢ διαφωτισούσας τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ, ἢ νὰ γράψῃς τὴν παρουσαν εἰδοποίησιν ἐνδιαφέρεται τὰ μάλιστα νὰ μάθῃ.

Ἐίπετο ἀκριβῆς σημείωσις τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ Ὀλιβερ, μετὰ μεγίστων λεπτομερειῶν περὶ τῆς ἐνδυμασίας καὶ ἐν γένει παντὸς εἰς αὐτὸν ἀφορῶντος, καὶ τέλος τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ κυρίου Μπράουνλου.

Ὁ ἐνοριακὸς κλητὴρ ἐκθκμῶς ἀνέγνω καὶ ἐπανέγνω τρίς καὶ τετράκις τὴν εἰδοποίησιν ἀργὰ καὶ μετὰ προσοχῆς. Μετὰ πέντε λεπτά, διητύβητο εἰς Πέντοβιλ, οὐδὲ τὸ γρόγ αὐτοῦ προφθᾶς νὰ πῆ.

«Ὁ κύριος Μπράουνλου εἶναι μέσα;» ἠρώτησε τὴν ἀνοίξαν τὴν θύραν ὑπηρετρια.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἐκείνη ἔδωκε τὴν συνήθη ἀπάντησιν ὑπεκφυγῆς:

«Δὲν εἰξέεστε ἔν μέρους τίνος ἐρχεσθε;»

Ἀλλὰ μόλις ὁ κύριος Μπράουνλου διήρθωσε τὸ ὄνομα τοῦ Ὀλιβερ καὶ ἐξήγησε τὸ αἷτιον τῆς ἐπισκέψεώς του, καὶ ἡ κυρία Μπέντγουν, ἧτις ἤκουεν εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσας, ἐξώρμησεν ἀσθμαίνουσα εἰς τὸν διάδρομον.

«Ἐισέλθετε, εἰσέλθετε, εἶπε, τὸ εἰξευρα ἐγὼ πῶς θὰ λάβωμεν πληροφορίας διὰ τὸ καυμένο τὸ παιδί! ἦμην βεβαία! καλὰ τὸ ἔλεγα!»

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἡ ἀγαθὴ πρεσβῦτις εἰσῆλθεν ἐν σπουδῇ εἰς τὴν αἰθούσαν, ἐρρίφθη ἐπὶ ἐνὸς ἀνακλίντρον καὶ ἐξερᾶγη εἰς δάκρυα ἐν τῷ ἡ ὑπηρετρια, ἧτις δὲν εἶχε τόσῳ πολλὴν εὐκισθησίαν, ἔτρεξε νὰ ἀναγγείλῃ τὸ πᾶγμα εἰς τὸν κύριον Μπράουνλου καὶ ἐπανῆλθε διὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸν κύριον Μπράουνλου νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ἐισήγαγε δ' αὐτὸν εἰς τὸ μικρὸν γραφεῖον, ὅπου ὁ κύριος Μπράουνλου καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ κύριος Γκρίμγουιγκ ἐκάθηντο πρὸ τινος τραπέζης, ἔχοντες ποτήρια ἐνώπιον αὐτῶν.

«Ἐνας κλητὴρ! ἀνεκραύγασεν ὁ τελευταῖος ἰδὼν εἰσελθόντα τὸν κύριον Μπράουνλου ἕνας ἐνοριακὸς κλητὴρ! νὰ φάγω τὸ κεφάλι μου ἂν δὲν εἶναι τοιοῦτος.

— Λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ μὴ μας διακό-

πτετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν, εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλου. Καθήσατε, σὰς παρακαλῶ,» προσέθηκε στραφεῖς πρὸς τὸν κύριον Μπράουνλου.

Ὁ κύριος Μπράουνλου ἐτοποθέτησε τὴν λυχνίαν εἰς τρόπον ὥστε νὰ βλέπῃ καλῶς τὴν μορφήν τοῦ κλητῆρος, καὶ εἶπε μετὰ τινος ἀνυπομονησίας:

«Θάναγνώσατε βεβαίως, σέρ, τὴν ἀγγελίαν, τὴν ὁποίαν καταχώρισα εἰς τὰς ἐφημερίδας.

— Μάλιστα, σέρ, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπράουνλου.

— Καὶ εἴθε κλητὴρ τὸ ἐπάγγελμα; ἠρώτησεν ὁ κύριος Γκρίμγουιγκ.

— Εἰμαι ἐνοριακὸς κλητὴρ, σέρ, ἀπεκρίνατο ὁ Μπράουνλου ὑπερηφάνως.

— Καλὰ τὸ εἶπα, εἶπεν ὁ Γκρίμγουιγκ ταπεινῆ τῇ φωνῇ εἰς τὸ οὖς τοῦ φίλου του ἡμην βέβαιος ἐγὼ, ὁ μακρὸς ὑπενδύτης του μυρίζει ἐνορίαν.»

Ὁ κύριος Μπράουνλου ἔνευσεν ἐλαφρὰ τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ σιωπὴν εἰς τὸν φίλον του καὶ ἐξηκολούθησε:

«Εἰξεύρετε τί ἀπέγινε τὸ δυστυχεὲς παιδίον; — Ὁχι, σέρ.

— Λοιπὸν, τί εἰξεύρετε δι' αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Μπράουνλου. Ὁμιλήσατε, φίλε μου, ἂν εἰξεύρετε τίποτε. Τί εἰξεύρετε περὶ αὐτοῦ;

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὄχι καλὰ πράγματα;» παρετήρησεν ὁ κύριος Γκρίμγουιγκ σαρκαστικῶς, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰς κινήσεις τοῦ κλητῆρος.

Ὁ κύριος Μπράουνλου δὲν περιέμενε νὰ τῷ ἐπαναληφθῇ δις ἡ σύστασις, ἀλλ' ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἵαν ἐκφραστικῶς.

«Βλέπετε!» εἶπεν ὁ κύριος Γκρίμγουιγκ βλέπων θριαμβευτικῶς τὸν φίλον του.

Ὁ κύριος Μπράουνλου παρετήρησε μετ' ἀγωνίας τὴν κομπατικὴν μορφήν τοῦ κλητῆρος, καὶ εἶπεν αὐτῷ νὰ ἐκθέσῃ μὲ συντομίαν ὅ τι ἐγνώριζε περὶ τοῦ Ὀλιβερ.

Ὁ κύριος Μπράουνλου ἀπέθηκε κατὰ γῆς τὸν πῖλόν του, ἐξεκρόμβωσε τὸν ἐπενδύτην του, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, ἔκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ τινος στιγμῆς σκέψεως ἤρχισε τὴν ἀφήγησίν του.

Περὶ τὸν ὅμω ἐρωτῶμεν νὰ ἐπαναλάβωμεν ἐνταῦθα αὐτολεξεὶ ὅσα εἶπεν ὁ κλητὴρ, ὅστις κατέρριψεν εἰκοσι λεπτά τῆς ὥρας εἰς τὴν ἔκθεσίν του. Ἐν συνόψει δὲ, εἶπεν ὅτι ὁ Ὀλιβερ, ἦν ἐκλεπτόν, γεννηθὲν ἐκ γονέων ἀφανῶν καὶ διεστραμμένων ὅτι ἀπὸ τῆς γεννησῆς του ἐδείχθη πάντοτε ὑποκριτὴς, ἀχάριστος καὶ κακεντρεχῆς ὅτι τὴν βραχεῖάν του ἐν τῇ γενεθλίῳ πῶλει διαμονὴν ἐπεσφράγισε δι' ἀποπειρας ἀνάνδρου δολοφονίας ἀθώου παιδῶς, καὶ ἔτι ἐδρα-

πέτευσεν τὴν νύκτα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ἀθώου του. Πρὸς πίστωσιν δὲ τῶν εἰρημένων, ὁ κύριος Μπράουνλου ἐξετόλιξεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ πιστοποιητικά, ἅτινα ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ εἴτα σταυρώσας αὐθις τὰς χεῖρας ἀνέμενε τὰς παρατηρήσεις τοῦ κυρίου Μπράουνλου.

«Φοβοῦμαι μὴ ταῦτα εἶναι ἀληθέστατα, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς γέρον περιλυπός, ἀφ' οὗ ἐξήτασε τὰ πιστοποιητικά. Λάβετε πέντε γυνείας διὰ τὰς πληροφορίας σὰς εὐχαριστῶς ὅμωσ θὰ ἐδιδα τριπλασίας, ἂν αἱ πληροφορίες σὰς ἦσαν εὐνοϊκαὶ ὑπὲρ τοῦ παιδίου.»

Πιθανῶς ἂν ὁ κύριος Μπράουνλου ἤξευρε τοῦτο προηγουμένως θὰ ἐδίδο πολὺ διάφορον χροιατισμὸν εἰς τὴν διήγησίν του. Ἀλλὰ τώρα, ἦτο πλέον πολὺ ἀργά. Ἐχαιρέτησε λοιπὸν ταπεινῶς, ἔθηκε τὰς πέντε γυνείας εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐξῆλθε.

Ἐπὶ τινὰ λεπτά ὁ κύριος Μπράουνλου ἐβάδιε κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος ἐν τῷ δωματίῳ, ἐφαίνετο δὲ τοσοῦτῳ ὀλιβεῖς ἐκ τῆς ἀπηγήσεως τοῦ κλητῆρος, ὥστε ὁ κύριος Γκρίμγουιγκ δὲν εἰδοκίμασε νὰ πειράξῃ αὐτὸν ἐπὶ πλέον. Τέλος ἔσται καὶ ἔκρουσε σφοδρῶς τὸν κώδωνα.

«Κυρία Μπέντγουν, εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλου πρὸς τὴν οἰκονόμον εἰσελθοῦσαν, αὐτὸ τὸ παιδίον, αὐτὸς ὁ Ὀλιβερ ἦτο κακοῦθης.

— Εἶναι ἀδύνατον, σέρ, ὄλωσ ἀδύνατον, εἶπεν ἡ οἰκονόμος ζωηρῶς.

— Σὰς ἀπαναλαμβάνω πῶς ἦτο κακοῦθης, ὑπέλαθεν ὁ πρεσβῦτης μετὰ τραχύτητος. Τί θὰ εἶπῃ, εἶναι ἀδύνατον; Ἐμάθαμεν καταλεπτός ὅλην τὴν ἱστορίαν του καὶ ἀφ' ὅτου ἐγενήθη ἦτο πάντοτε ἄθλιος καὶ ἄπειρος.

— Ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσῃ κάνεις νὰ με κάμῃ νὰ πιστεύσω αὐτὸ, σέρ, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Μπέντγουν μετὰ σταθερότητος.

— Σεις αἱ γράβαι δὲν πιστεύετε παρὰ μόνον τοὺς ἀγύρτας καὶ τὰ παραμύθια, ἐψιθύρουν ὁ Γκρίμγουιγκ. Πρὸ πολλοῦ ἐγὼ τὰ εἰξευρα αὐτά. Διατί νὰ μὴ μ' ἐρωτήσητε προηγουμένως; Θὰ το ἐκάνετε, ὑποθέτω, ἂν δὲν ἔπασχε ἀπὸ πυρετόν ἄλλ' ἢ ἀσθενεῖα του σὰς ἐκίνη τὴν συμπάθειαν, ἢ ὄχι; Τὴν συμπάθειαν! τί ἀστεῖον!

— Ἦτο ἀξιαγάπητον, ἀγαθὸν καὶ εὐγνωμον παιδίον, σέρ, ἀντίπε μετ' ἀγανακτήσεως ἡ πρεσβῦτις. Ἰνωρίζω ἴσως ἀπὸ παιδιὰ, εἶναι τεσσαράκοντα ἔτη τῶρα ὅπου βλέπω τοιαῦτα, καὶ ὅσοι δὲν ἠμποροῦν νὰ εἰπουν τὸ αὐτὸ, καλὰ θὰ ἔκαμναν ἂν εἰσώπουσαν αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου.»

Τοῦτο ἀπητύβητο κατὰ τοῦ κυρίου Γκρίμγουιγκ, ἀγάμου ὄντος ἄλλ' οὗτος ἠρέσθη νὰ παντήσῃ διὰ μειδιάματος, ἡ δὲ οἰκονόμος ἦτοιμάζετο ἴσως νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δημηγορίαν της, ἂν μὴ ἐπέβαλεν αὐτὴ σιγὴν ὁ Μπράουνλου.

«Σιωπήσατε! εἶπεν οὗτος προσποιούμενος ὀργὴν, ἦν οὐδόλωσ ἠσθάνετο. Νὰ μὴ ἀκούσω ποτὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ παιδίου! Αὐτὸ ἤθελα νὰ σὰς εἰπῶ καὶ ἐσῆμανα τὸν κώδωνα. Ποτὲ, ἀκούετε; οὐδέποτε, ἐπὶ οὐδεμίᾳ προφάσει! Ἢμπορεῖτε νὰποσυσθητε κυρία Μπέντγουν, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπαγορεύσιν μου!»

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν μεγάλη θλίψις κατέειχε τὰς καρδίας τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Μπράουνλου. Ὁ δὲ Ὀλιβερ σφόδρα ἐλυπεῖτο ἀφ' ἑτέρου, συλλογίζόμενος τοὺς ἐν Πέντοβιλ ἀγαθοὺς τοῦ φίλου; εὐτυχῶς ἠγνόει τί διηγήθη αὐτοῖς ὁ κλητὴρ ἄλλως θάπέθνησκεν ἐξ ἀπελισμοῦ. *ππ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ ΓΙΑ ΤΟΥ ΧΛΩΡΟΦΟΡΜΙΟΥ

Γνωστὸν ὅτι δὲν εἶνε πάντοτε εὐκόλον νὰ φυπνίζονται οἱ ὑπὸ τοῦ χλωροφoρμίου ἀποκοιμηθέντες, ἐπερχομένου τοῦ θανάτου κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὕπνου.

Ὁ διάσημος γάλλος χειρουργὸς Νελατὼν ὁ θεραπεύσας τὸν Γαριβάλδην εὖρε μέσον δι' οὗ ἐπανέφερε τὰς αἰσθήσεις τῶν κοιμημένων. Ἴδου δὲ πῶς διηγεῖται τὰ περὶ τῆς ἀνακαλύψεώς του ταύτης:

«Ὅτε ὁ υἱός μου ἦτο μικρὸς ἠγάπα νὰ συλλαμβάνῃ ποντικὸς καὶ νὰ παῖξῃ μετ' αὐτῶν. Ἐδενεν εἰς τὴν οὐρᾶν των χάρτινα ἀμάξια καὶ τὰ ἔσυρον. Ἐννοεῖται δ' ὅτι πολλὰκις συνέβαινε νὰ τον δάκνωσιν οἱ ποντικοὶ καθ' ἣν στιγμὴν συνελάμβανε τὴν οὐρᾶν των. Ἰνα δὲ ἀποφεύγῃ τὰ δῆγματά των ἐπενόησε νὰ τοὺς ἀποκοιμίξῃ διὰ τοῦ χλωροφoρμίου, καὶ τότε τοὺς ἤγγιξεν ἀνευ φόβου. Ἀλλὰ λαβὼν ποτε ποντικὸν τινὰ ἀπὸ τῆς οὐρᾶς καὶ κρεμάσας αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς, εἶδεν ὅτι ὁ ποντικὸς ἀφυπνισθεὶς ἐπεχειρήσει νὰ τον δαγκάσῃ, διὸ παρευθῆς τὸν ἀπέθνηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀλλ' ὁ ποντικὸς ἀποκοιμήθη πάραυτα τὸν ἔλαβε πάλιν ἀπὸ τῆς οὐρᾶς καὶ πάλιν ἀφυπνίσθη. Μαθὼν ἐγὼ τὸ γινόμενον συνεπέρανα ὅτι ἐὰν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὕπνου ὁ ἐγκέφαλος κενούται ἐν μέρει τοῦ αἵματος καὶ καθίσταται ἀναμικτῶς, ἢ κατακόρυφος θέσις μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω φέρουσα τὸ αἷμα εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἐπαναφέρει τὴν ἐγκεφαλικὴν δραστηριότητα καὶ ἀφυπνίζει τὸ κοιμώμενον ζῷον.

Ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐξαρτήσεως καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁσάκις ἡ ἐξέγερσις αὐτῶν ἦτο βραδεία.»

Ὁ διάσημος χειρουργὸς ἔτυχε μετ' οὐ πολὺ εὐκαιρίας πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ τρόπου τούτου. Δύο χειρουργοὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ παρεμβῇ εἰς ἐγγενησὴν τινὰ τὴν ὁποῖαν ἔμελλον νὰ ἐκτελέσωσι.

Ὁ Νελατὼν μὴ προφθάσας τὸν σιδηρόδρομον ἠναγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ διὰ τῆς ἐπομένης ἀμαξοστοιχίας. Ἀλλ' ἔλθων εὖρε τὴν ἀσθενῆ ἀ-

ναίσθητον και μη δυναμένη να συνέλθῃ ἐκ τοῦ δια τού χλωροφορίου ὕπνου· πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἦσαν ἄνω και κάτω και οἱ ὑπηρεταί ὀρνοῦντες ἀνεκραύγαζον· « Ἀπέθανεν ἡ κυρία μας! ἀπέθανεν ἡ κυρία μας! »

Ὁ Νελατών ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἕτερον τῶν ἰατρῶν, τῷ εἶπε μετὰ τῆς συνήθους γλυκύτητος και ἡρεμίας αὐτοῦ· « Φίλε μου, λάβε τοὺς πόδας και κράτει τους στερεά »· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὸ σῶμα τῆς ἀσθενοῦς τὸ ἔσυρεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης, και ἡ κεφαλὴ ἐκρεμάσθη ἔξω τῆς κλίνης, εἶπε δὲ εἰς τὸν ἰατρὸν νὰ ὑψώσῃ τοὺς πόδας οὕτως ὥστε τὸ σῶμα νὰ λάβῃ θέσιν λαγωγῶν τὸν ὁποῖον φέρουσι ἐκ τοῦ κυνηγίου, και παράυτα ἡ ἀσθενὴς συνήλθε· ἀλλ' εὐθὺς ὡς τὴν ἤπλασαν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐπανέπεσεν εἰς τὴν ληθαργίαν. Τὴν ἐκρέμασαν πάλιν μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω και συνήλθε, τὴν ἐξήπλασαν και ἀπεκοιμήθη, και πάλιν τὴν ἐκρέμασαν ἐπὶ δέκα λεπτά και συνήλθεν εἰς ἑαυτὴν ἐντελής.

ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν μεγάλη πόλις ἐν Εὐρώπῃ, ἧς αἱ συνήθειαι δαπάναι δὲν ἐδιπλασιάσθησαν κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν, καίτοι ὁ ἀριθμὸς τῶν δημοτῶν δὲν ἠβξῆσεν ἐν γένει εἰμὴ κατὰ 15 ἢ 20 %.

Ἐν τῷ περιοδικῷ L'Économiste françois κατεχωρήθησαν αἱ ἐπόμεναι εἰδήσεις, παραληφθεῖσαι ἐκ δημοσιεύσεων τοῦ Μ. Κοροσι, διευθυντοῦ τοῦ στατιστικοῦ γραφείου τῆς πόλεως Βούδα-Πέστης.

Παραλείποντες τὸ Λονδῖνον, ἐν ᾧ ἡ διαίρεσις εἰς τμήματα, και ἡ πολυπλοκος και πολυπληθὴς διοικητικὴ διαίρεσις δὲν παρέχει ἀκριβῆ στοιχεῖα και βέβαια πρὸς ὀρθὴν στατιστικὴν, παρατηροῦμεν ὅτι τὸ Βερολίνον, οὗτινος αἱ δαπάναι δὲν ὑπερέβαιον τῷ 1869 τὰ 48,149,000 φράγκων, ὡν 8,724,000 ἰδαπανῶντο εἰς ἐκτάκτους δαπάνας, ἰδαπάνησε τῷ 1875 46,000,000, ὡν τὰ 40,000,000 ἦσαν δαπάναι ἑκτακτοί. Ἡ αὔξησις εἶναι περίπου 150 τοις 400 ἐν διαστήματι ἐξ ἐτών. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Βερολίνου εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἠβξῆσε πολὺ, διότι τῷ 1867 ἀνῆρχτο εἰς 702,437 ψυχάς, τῷ δὲ 1876 εἰς 966,808· σήμερον ὑπερβαίνει τὸ ἑκατομμύριον.

Ἦττον μεγάλη τοῦ Βερολίνου ἡ Βιέννη ἔχει πλειοτέρας καλλονάς. Εἶναι πόλις ἐνθα εὐρίσκει τις πολυτέλειαν, ἀπολαύσεις και φιλοκαλίαν· μέγισται δὲ κατεβλήθησαν προσπάθειαι πρὸς δικαιοσύνην αὐτῆς και ἐπέκτασιν πρὸς τοῦτο δὲ ἰδαπανήθησαν σημαντικὰ χρηματικὰ ποσά. Τῷ 1865 ἡ πόλις τῆς Βιέννης ἰδαπάνησεν 27 ἑκατομμ. φρ., ὡν 10 και 1/2 εἰς ἐκτάκτους δαπάνας· τῷ 1874 τὸ σύνολον τῶν δαπανῶν ὑψώθη εἰς 67,500,000, ὡν 35,500,000 ἦσαν ἑκτακτοί. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Βιέννης τῷ 1865 ἦτο

550,000 ψυχαι, τῷ 1874 ἀνῆλθεν εἰς 670,000.

Τινὲς τῶν μικρῶν πρωτεύουσῶν τῆς Γερμανίας ἐπροχώρησαν ἐτι πρὸς εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ὑπερβολικῶν δαπανῶν· Ἰξάίρουν ὡς πρὸς τοῦτο ἀποτελεῖ μόνον τὸ Μόναχον. Αἱ δαπάναι τῆς πόλεως ταύτης τῷ 1864 ἦσαν 4,700,000 φράγκ. τῷ 1874 μόλις ἐφθασαν εἰς 5,340,000. Ἡ πόλις τοῦ Μόναχου φαίνεται οὕσα πόλις συνετή. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἶχε σημαντικὰ πλεονάσματα ἐκ τῶν εἰσπράξεων. Ὁ πληθυσμὸς δὲ αὐτῆς ἀνῆλθεν εἰς 167,000 κατὰ τὸ 1864 εἰς 193,000 τῷ 1875. Τὰ ἐξοδα αὐτῆς εἶναι μέτρια διότι μόλις ἀνέρχονται εἰς 27 ἢ 28 φράγκα κατ' ἄτομον, ἐνθ' ἐν Παρισίους ἀναλογοῦσι κατ' ἄτομον 400, ἐν Βιέννη, 45, και ἐν Βερολίνω 37 φράγκα.

Ἀλλ' ἡ Στουτγάρδη παρουσιάζει τι ἑκτακτον. Τῷ 1864—65 τὰ ἐξοδα τῆς πόλεως ἀνῆρχοντο εἰς 2,575,000 φρ., ὡν 1,137,000 ἦσαν ἑκτακτα, τῷ 1872—74 τὸ σύνολον τῶν δαπανῶν ἀνῆλθεν εἰς 30,025,000 φρ., ὡν ἀληθὲς ὅτι 26,336,000 φρ. εἶναι ἑκτακτοὶ δαπάναι. Ὁ συνήθως προϋπολογισμὸς τῆς πόλεως ἐτριπλασιάσθη, ὁ δὲ πληθυσμὸς αὐτῆς ἠβξῆσε κατὰ 50 τοις 400, διότι εἰς 69,000 ψυχῶν, ἅς εἶχε τῷ 1864, ἐφθασε τῷ 1871 εἰς 91,000.

Ἐν Πρωσσίᾳ ἀπὸ τοῦ 1860—1875 αἱ δαπάναι ἐδιπλασιάσθησαν, εἰς 8,624,000 φρ. ἀνελθοῦσαι εἰς 8,486,000. Εἶχε πληθυσμὸν 166,000 τῷ 1867, τῷ δὲ 1875 234,000.

Τὰ αὐτὰ φαινόμενα παρατηροῦνται και εἰς τὰς πόλεις τῶν Σκανδιναυικῶν κρατῶν. Ἐν Κοπενάγη τὰ ἐξοδα ἐκ 4 ἑκατομμ. κατὰ τὸ 1865 ἀνῆλθον εἰς 8 τῷ 1874, ὡν 1,600,000 ἑκτακτα. Ἡ Κοπενάγη περιεἶχε κατοικοὺς τῷ 1870 180,000. Ἡ δαπάνη λοιπὸν εἶναι 35 φρ. κατὰ κεφαλὴν.

Αἱ ἰταλικαὶ πόλεις ὑπερηκόντισαν πάσας κατὰ τὰς δημοτικὰς δαπάνας.

Αἱ δαπάναι τῆς Φλωρεντίας εἰς 8,759,000 φρ. κατὰ τὸ 1866, ὡν 3,022,000 φρ. ἦσαν ἑκτακτοί, ἀνῆλθον εἰς 23,712,000 φρ. τῷ 1875, ὡν 7,671,000 ἑκτακτοί. Τὰ εἰσοδήματα τῆς πόλεως ἀνῆρχοντο τῷ 1875 εἰς 15,328,000, ὡν 2,205,000 ἦσαν ἑκτακτα. Ἀπὸ τοῦ 1865 αἱ δαπάναι τῆς Φλωρεντίας ἐτριπλασιάσθησαν, ἐνθ' ὁ πληθυσμὸς ἠλαττώθη· διότι ἀπὸ 191,235 ψυχῶν κατὰ τὸ 1866 κατέβη εἰς 177,000 τῷ 1876. Τὸ βελῖον τοῦ κ. Κορόζης δὲν περιέχει εἰδήσεις περὶ τῆς Νεαπόλεως.

Τῆς Ρώμης αἱ δαπάναι ἐκ 12 ἑκατομμ. φρ. τῷ 1871, ὡν 4 ἑκατομμ. ἑκτακτοί, ἐφθασαν εἰς 19,500,000 φρ., ὡν 5 ἑκατομμ. ἑκτακτοί. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ρώμης ὑπερβαίνει τὰς 250,000 ψυχάς.

Αἱ πρὸς βορρᾶν τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου πόλεις ὑπῆρξαν συνετώτεραι· ὁ προϋπολογισμὸς τῆς

Γενούης εἰς 7,721,000 φρ. τῷ 1866, ὡν 3 ἑκατ. εἶναι ἑκτακτοὶ δαπάναι, ἀνέβη τῷ 1875 εἰς 11,660,000, ὡν 4,264,000 ἑκτακτοί. Ἐν τῷ μεταξύ ὁμοῦς ὁ πληθυσμὸς ἠβξῆσεν εἰς 166,000 εἰς 234,000. Τὸ Τουρίνον, οὗτινος ὁ πληθυσμὸς μένει στάσιμος (214,715 ψυχαι τῷ 1862, και 212,644 τῷ 1872) μικρὸν ἠβξῆσε τὰς δαπάνας· ἐκ 10,221,000 φρ. τῷ 1865, ὡν 3,715,000 ἦσαν ἑκτακτοί, ἀνέβη εἰς 12,500,000, ὡν 3,143,000 ἑκτακτοί, τῷ 1874.

[Journal des Voyages.] A. M.

Ἰνδῶμαι και σιπέφεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχίου.]

24.

Οἱ εἰς θάνατον καταδεδικασμένοι ἐπιδεικτικῶς ἐνίοτε προσποιούνται ψυχῆς καρτερίαν και καταφρόνησιν τοῦ θανάτου, ἐν ᾧ κατὰ ἀλήθειαν φοβοῦνται νὰ ἀτενίσωσι πρὸς αὐτόν. Διὰ τοῦτο δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ καρτερία και ἡ καταφρόνησις, περὶ ὧν εἶρηται, σκοτιζοῦσι τὸν νοῦν τῶν εἰς θάνατον ἀπαγομένων, καθὼς τὸ ἀνάδημα τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν ἀποτυφλοῖ τὴν ὄρασιν αὐτῶν.

22.

Ἡ φιλοσοφία εὐκόλως θριαμβεύει, λόγου προκειμένου περὶ παρελθόντων ἢ μελλόντων κακῶν· τὰ κακά ὅμως τὰ παρόντα θριαμβεύουσι κατ' αὐτῆς.

23.

Ὅλίγοι γινώσκουσι τὸν θάνατον, οἱ δὲ πολλοὶ ὑποβάλλουσι αὐτῷ ἑαυτοὺς οὐχὶ ἐσκεμμένως, ἀλλ' ἐξ ἀναλγησίας και κατ' ἔθος· τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἀποθνήσκει, διότι δὲν δύναται ν' ἀποφύγῃ τὸν θάνατον.

24.

Οἱ μεγάλοι ἄνδρες, οἱ κύπτοντες τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸ βῆρος ἐπιμόνου σειρᾶς συμφορῶν, ἀποκαλύπτουσι τῷ κόσμῳ, ὅτι διεμάχοντο πρὸς αὐτὰς, κέντρον ἔχοντες οὐχὶ τῆς ψυχῆς αὐτῶν, ἀλλὰ τῆς φιλοδοξίας αὐτῶν τὴν δύναμιν. Πρὸς τοῦτοις δὲ καταδηλοῦσι, ὅτι και οἱ ἥρωες ἐπλάσθησαν ὅπως οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, μετὰ ματαιότητος ὁμοῦς μεγάλης και ἀπαραβλήτου.

25.

Πλειότερον τῆς κακῆς ἢ ἀγαθῆ τύχῃ δεῖται μεγάλων ἀρετῶν.

26.

Οὔτε πρὸς τὸν ἥλιον, οὔτε πρὸς τὸν θάνατον δύναται ὁ ἄνθρωπος ν' ἀτενίσῃ ἀσκαρδαμυκτῶς.

27.

Πολλάκις πρὸς καύχουσι ἀποκαλύπτομεν τὰ πάθη τὰ ἡμέτερα, και αὐτὰ τὰ ἀίσιστα. Οὐδεὶς ὅμως ὁμολογεῖ τὸ δεῖλόν και βδελυρὸν πάθος τοῦ φθόνου.

28.

Ἡ ζηλοτυπία, κατὰ τινὰ τρόπον, και δικαία και εὐλόγος εἶναι, διότι ζηλοτυποῦμεν, ἀμυγῶ

μενοι ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τοῦ ἡμῖν ἀνήκοντος ἢ παρ' ἡμῶν ἀντιποιομένου ἀγαθοῦ. Ὁ δὲ φθόνος εἶδος εἶναι μανίας, μὴ ἀνεχομένης τὸ ἀγαθὸν τοῦ πλησίου.

29.

Ἐπὲρ τὰς κακὰς ἡμῶν πράξεις τὰ προτερήματα ἡμῶν διεγείρουσι καθ' ἡμῶν διαγμοῦς και μίση.

30.

Τῆς θελήσεως ἡμῶν ἐπικρατεστέρα εἶναι ἡ ἐν ἡμῖν δύναμις. Πολλάκις δὲ ὁ ἄνθρωπος φαντάζεται τὰ πράγματα ἀδύνατα, ἑαυτὸν ἐνώπιον ἑαυτοῦ πάσης αἰτίας ἀπολύων.

ΑΝΕΚΑΚΤΑ

Τὸ ἐπ' ἐμοὶ, ἔλογε κυρία τις συστέλλουσα τὰ χεῖλη τῆς, δὲν εἶμαι ἱκανὴ νὰ εἴπω ποτὲ ψεῦδος.
— Θὰ σε βοήθῃσω ἐγώ! ἐφώνησεν ὑπομειδῶν γέρον τις κύριος· εἰπέτε μοι, παρακαλῶ, πόσων ἐτῶν εἶσθε ; *

Εἶσε κυνηγός ; ἤρώτα τις ἕτερον.

— Ἐπῆγα εἰς τὸ κυνήγιον μίαν μόνην φορᾶν, ἀλλ' εἶναι ἤδη πολλὰ ἔτη...

— Ἐννοῶ, ἔννοῶ, δυσηρεστήθητε, ὡς ὅλοι οἱ πρωτόπειροι, διότι δὲν ἐφρονέουσατε τίποτε.

— Μὲ συγχωρεῖτε! ἐφόνεουσα... ἕνα ἀγροφύλακα.

Ἐξῆτάζετο φοιτητῆς τῆς ἰατρικῆς.

— Τί δύναται νὰ προξενήσῃ περιτονίτις ἢ μελημένη ;

— Δύναται νὰ ἐπενέγκῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀσθενοῦς και... και τι χεῖρον.

— Ἀρκέσθητε εἰς τὸν θάνατον, εἶπε μετὰ ψυχρότητος ὁ καθηγητής.

*Ῥάπτῃς τις περιπατῶν μετὰ τινος φίλου του συναντᾶ γνωρίμῳ του, ὅστις προσεκοιῖθη ὅτι δὲν τὸν εἶδε. Ὁ φίλος εἶπε τῷ ῤάπτῃ :

— Εἶδες τὸν δεινὰ ;

— Ναί.

— Τί τρέχει και δὲν σε ἐχαίρειταις ; Κάτι εἶσως θὰ τῷ ἔκαμες ;

— Ἐγώ ; ... ἐν φόρεμα ἐντελέστατον. I. Σ. Κ.

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Ἐκ τῶν τοῦ Ἡλία Γανταλίδου.

Ὅταν εἶχα τὸν καιρὸν μου, πόσα ἔβδα τρελά, τῆς τρελῆς νεότητός μου ἀσυγχρότηταί οὐσίαι ! Ὡς τὰ γερᾶτά μου τώρα μόλις ἔβαλα μυαλὶ, και ὀρθῶν δια τὰς τῶσαις πρωτιναῖς παραλοῖσαι. Ἄχ ! ἀν ἔκρυπτα τὸ τρελόν, ἐν ὅχι τὰ μισά, Ἐως τώρα δὲ νὰ εἶχα δύο κισῶτα χρυσά.

Τὸ κεφάλι μου ἔς τὰς πέτρας κτυπῶ τώρα σὺν τρελός ! Τ' ἤθελες ἔσεδ' κεφάλι και νὰ τρώγῃς και νὰ πίνῃς ; Ἄς φοβῶσαις εἰς τὸ γῆμα, διατί πολυτελεῖς Ἄναψάσαις μ' ἔξῃτοσαις μίσε' τὰ πάγυτα τῆς κλίνης ;... Πόση τρέλα νὰ μὴ δέσω ἐν' ἀπ' τ' ἄλλο τὰ φλουριά ! Πῶς τρέλες νὰ μὴν τὰ ἔχω κλειδαριά ἔς τὴν κλειδαριά !

"Όσα έχω δε μ' εφορῶντου' δὲκ ἔφυγον ὄρησιν·
Μιλῶνι κλειδαμένο τῶσον δὲν μὲ καθηδόνει,

Κάθουσι καὶ λογαριάζω μὲ τὸ κλάσμα τὸν παρῶ.
Τὸ τοσοῦταίκο ἔς τὸ ἀλάς, τὸ τοσοῦταίκο ἔς τὸ λάδι,

Τί ἀσέβεια τοῦ πόμου! μὲ τὰς φρούταις τὰ πετοῦν.
Φρένα μ' ἔρχεται καὶ σῶνον ὅν τοὺς βλέπω νὰ τὰ σπέρνου,

"Όλοι τρόπον ἔχουν χέρι, κ' εἰς ἐμὲ μόνον κλεισθῶ,
"Όλοι θέλουσι νὰ μ' ἀρπάξουν πλὴν τὸν κόπον μόνον χάνουσι.

Εἶμαι τέκνον τῆς προόδου, θέλω τὸ κοινὸν καλὸν
καὶ δασκάλους καὶ σχολεῖα.

Τὸν κομψὸ λοιπὸν εἰς ὄλα' μ' ἔνα ἔχει τοὺς πετρεῖς,
"Όχι γρόσι, ὅχι ἄσπρο, ὅχι ῥοῦχ', ὅχι παπούτσι,

"Εὖ τὸ κλειδί, ἔς τὸν πάτο πάτο κ' εἰς κρυφάνα μουστεινὸν
δ, τι εἴρησ κ' δ, τι λάχρη.

Θησαυροί μου σκουριασμένοι! ἀλυσοῦτε' ἀγαθά!
Μουχλιασμένα μου κλέβια! ἔνοισμένοις μου βαρέλαις!

ΔΑΗΘΕΙΑΙ

* Δὲ προσφορὰ ἐπανωφορίων γίνονται συ-
νήθως ἐν ὄρα καύσωνος, αἱ δὲ πλεισταὶ προσ-

* Οἱ στέφοντες τὰ μέτωπα τῶν νεκρῶν κλά-
δοι δάφνης, χρησιμοῦσι πολλάκις ὡς βάρδοι

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν τοῖς ἐπιθέμασι τοῦ κινεζικοῦ τμήματος
τῆς Παγκοσμίου ἐκθέσεως τῶν Παρισίων ὑπάρ-

Χολή ἄρκτου.— Ἀντίδοτον ἰσχυρότατον εἰς
πολλάς νόσους.

Στόμαχοι ἀπεξηραμένοι πτηνῶν.— Πρὸς Θε-
ραπείαν τῆς δυσπεψίας.

Αἰθιοὶ ἀνθρώπινοι οὖρον.— Κατὰ τῶν ἀσθε-
νειῶν τῶν νεφρῶν.

Ἴπποκάμνη (ἰχθύς).— Ἐξάαιρετον φάρμακον
τῶν κόνων τῆς λοχείας. Ἔθεται εἰς τὴν χεῖρα

Δέρμα ἐλέφαντος εἰς κόνιν.— Κατὰ τῶν βρου-
ματισμῶν.

Χρυσάλλιδες πεφυγμέναι τεττίγων.— Κατὰ
τοῦ πονοκεφάλου.

Ἄστα τίγρεις. Πικτή.— Φάρμακον μεγάλης
ἀξίας. Δίδεται ὡς ἐξάαιρετον τονικόν.

Ἐντερίωνη κεράτων ἐλάφου.— Κατὰ τῆς συ-
νάγχης καὶ τοῦ βρογχίτου.

Κόλλα δέρματος ἔνου.— Ἔχει μεγίστην φή-
μην' χρησιμοῦσι κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τῶν πνευ-
μόνων.

Περιττώματα μεταξοσκυληκίων ἀπεξηραμένα.
— Κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τῶν βρόγχων.

Περιττώματα νυκτερίδων ἀπεξηραμένα.—
Κατὰ τῆς ὀφθαλμίας.

Βλέννα βατράχων.— Κόνις πταρμική, κατὰ
τῆς λιποθυμίας καὶ τῶν σπασμῶν.

Ἡ ἀπεχθὴς αὐτὴ κόνις παρασκευάζεται ὡς
ἐξῆς: Ῥιβάζουσι ζῶντας βατράχους ἐν ἀγγεῖῳ

Ἡ ὀλοίαρχος Βέμπ, ἐξάκουστος ἤδη ὑπάρ-
χων διότι διέπλευσε τὴν Μάγνην ἀπὸ Δουβρῆς

Ἡ ἀτρόμητος κολυμβητὴς ἀλείψας τὸ σῶμά
του δι' ἐλαίου ἀλιελέφαντος ἐρρίφθη εἰς τὸν πο-

Ἡ ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὀμοπλάτης καὶ κάτωθεν αὐ-
τῆς ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν νότων θαυμασίως ἀπει-

Ἡ ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὀμοπλάτης καὶ κάτωθεν αὐ-
τῆς ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν νότων θαυμασίως ἀπει-

Ἡ ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὀμοπλάτης καὶ κάτωθεν αὐ-
τῆς ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν νότων θαυμασίως ἀπει-

σαν νὰ τὸν ἀνασύρωσιν εἰς τὸ ἀτμόπλουον, ἔνθα
ὀμολόγησεν ὅτι δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις. Περι-

Ἡ ὀ πληθυσμὸς τῆς γῆς, κατὰ τὸ τελευ-
ταῖον τεῦχος τῶν «Γεωγραφικῶν ἀνακοινώσεων»

Ἡ ἔν τῇ κομητείᾳ τοῦ Λοιδίνου ποιμὴν
τις ἔβοσκε τὸ ποιμνιὸν του εἰς τὰς ἐκεῖ πεδιά-

Ἡ προσκληθεὶς νὰ ἐξετάσῃ αὐτὸν ἰατρός ἀνε-
κάλυψεν ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ παράδοξον ἀ-

Ἡ ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὀμοπλάτης καὶ κάτωθεν αὐ-
τῆς ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν νότων θαυμασίως ἀπει-

Ἡ ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὀμοπλάτης καὶ κάτωθεν αὐ-
τῆς ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν νότων θαυμασίως ἀπει-

Ἡ ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὀμοπλάτης καὶ κάτωθεν αὐ-
τῆς ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν νότων θαυμασίως ἀπει-

Ἡ ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ὀμοπλάτης καὶ κάτωθεν αὐ-
τῆς ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν νότων θαυμασίως ἀπει-

χισαν νὰ ἐξαλείφονται, κατὰ πρῶτον μὲν τὰ ἔ-
κρα τῶν κλώνων, εἶτα δὲ καὶ τὸ ὑπόλοιπον, μέ-

Ἡ Πειράματα τοῦ τηλεφώνου πολλοῦ λόγου
ἄξια ἐγένοντο ἐν Παρισίῳ ἐν τῇ Πεδίῳ τοῦ Ἀ-

Ἡ Ἐν Νέα Ἀγγλίᾳ ἐξετέθη σκιάδιον πρὸς
χρῆσιν τῶν ἵππων, πρῶτον φαινόμενον κατὰ

Ἡ Ἐν τῷ «Οἰκονομολόγῳ» τοῦ Λονδίνου ἐ-
δημοσιεύθησαν περιεργόταται στατιστικαὶ πλη-

Ἡ Ἐν τῷ «Οἰκονομολόγῳ» τοῦ Λονδίνου ἐ-
δημοσιεύθησαν περιεργόταται στατιστικαὶ πλη-

Ἡ Ἐν τῷ «Οἰκονομολόγῳ» τοῦ Λονδίνου ἐ-
δημοσιεύθησαν περιεργόταται στατιστικαὶ πλη-

Ἡ Ἐν τῷ «Οἰκονομολόγῳ» τοῦ Λονδίνου ἐ-
δημοσιεύθησαν περιεργόταται στατιστικαὶ πλη-

Ἡ Ἐν τῷ «Οἰκονομολόγῳ» τοῦ Λονδίνου ἐ-
δημοσιεύθησαν περιεργόταται στατιστικαὶ πλη-

Ἡ Ἐν τῷ «Οἰκονομολόγῳ» τοῦ Λονδίνου ἐ-
δημοσιεύθησαν περιεργόταται στατιστικαὶ πλη-

έργοστασίαν ἔχει δὲ καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ μεταλλεῖα, παράγοντα κατ' ἔτος 4,000,000 στατήρας σιδήρου, ὃν μεταφέρουσι β ἀτμόπλοια ἀνήκοντα ἐπίσης τῷ κ. Κρούπ. Οἱ ἐργάται καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν, ὁμοῦ 18,200 ψυχαί, κατέχουσι 3,277 καταλύματα ἐν οἰκίαις, αἵτινες εἶνε κτῆμα τοῦ ἐργοστασίου.

Ἐκ τῆς «Ὀρας» ἀποσπῶ τὰ ἐπόμενα Ἐν Γαλλίᾳ ἀνέκαθεν ὁ καπνὸς ἦτο μονοπώλιον τοῦ κράτους, τὸ ὅποιον μέχρι τοῦ 1844 ἐνοικιάζετο, ἀλλ' ἔκτοτε ἀνέλαθεν αὐτὴ ἡ κυβέρνησις τὴν ἐνέργειαν τῆς παρασκευῆς καὶ τῆς ἐκποίσεως τοῦ εἴδους τούτου. Οὐδέποτε ἴσως μονοπώλιον ἄλλο ἀπέδωκε τοιοῦτον κέρδος εἰς ἐπικρατίαν, ὅσον τὸ τῶν καπνῶν ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ ἐτήσια καθαρὰ εἰσπραξις τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως ἐκ τοῦ μονωπυλίου τούτου ἀνέρχεται εἰς 260 ἑκατομμύρια φράγκα καὶ ἐπέκεινα, ὅπερ ἀποτελεῖ περίπου τὸ δέκατον τοῦ ὅλου εἰσοδήματος τοῦ κράτους. Ὡς εἰκὸς, τοιαύτη κολοσιαία ἐκμετάλλεισις ἀποτελεῖ μεγάλην καὶ πολυπλοκὴν ὑπηρεσίαν, ἥς οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι εἰσι διακεκριμένοι ἐπιστήμονες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δ' οὗτοι ἐκλέγονται ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς περιωνύμου πολυτεχνικῆς σχολῆς τῶν Παρισίων. Ἡ ὑπηρεσία αὕτη ἔχει σήμερον καθ' ἑλὴν τὴν Γαλλίαν 49 ἐργοστάσια παρασκευῆς τῶν καπνῶν, καὶ 49 ἀποθήκας. Ἐκαστον ἐργοστάσιον παράγει ἐτησίως 4,500,000 χιλιόγραμμα παρασκευασμένου καπνοῦ, ἐπασχολεῖ δὲ 1000 ἐργάτιδας. Ἐν ὅλῳ λοιπὸν τὰ 49 ἐργοστάσια παράγουσιν ἐτησίως 28,500,000 χιλιόγραμμα παρασκευασμένου καπνοῦ καὶ ἐπασχολοῦσι 49,000 ἐργάτιδας. Ἡ ὑπηρεσία αὕτη μεταχειρίζεται μέσα χημικὰ καὶ μηχανικὰ λίαν τελειοποιημένα, δι' ὧν παρασκευάζει τοὺς καπνοὺς τῶν διαφόρων ποιότητων. Τῷ 1877 παρεσκευάσε 650 ἑκατομμύρια χάρτινα σιγάρα, ἐκτὸς τῶν ἐκ φύλλων καπνοῦ σιγάρων καὶ τοῦ εἰς μικρὰ δέματα πωλουμένου καπνοῦ. Αἱ χημικαὶ καὶ μηχανικαὶ τελειοποιήσεις ἀφορῶσιν εἰς τὴν ταχύτητα τῆς ἐργασίας καὶ εἰς τὴν τελειοποίησιν αὐτῆς. Εἰς τοὺς διευθυντὰς καὶ τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ὑπηρεσίας ταύτης καταλέγονται τινεὶ τῶν διαποσπεστέρων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας, οἳ οἱ περιώνυμος ἀστρονόμος Le Verrier, ὁ κ. Rolland, νῦν γενικὸς διευθυντὴς τῆς ὑπηρεσίας τῶν καπνῶν καὶ μέλος τῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ὁ κ. de Schloesing, εἰς τῶν ἐξοχωτέρων γάλλων χημικῶν, ὁ νῦν ὑπουργὸς κ. Teissereuc de Hart, καὶ ἄλλοι οὐκ ὀλίγοι ἐν ταῖς ἐπιστήμασι διαπρέφαντες.

Ἐν τῇ γαλλικῇ ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιγραφῶν κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 1/13 Σεπτεμβρίου ὁ κ. Ravaissou ἐξ ὀνόματος τοῦ κ. Ruelle παρουσίασε τόμον ἐπιγραφόμενον «Ἑλληνικὰ ἀνέκδοτα κείμενα περὶ τοῦ μουσικοῦ κανόνος τῶν Ἑλ-

λῶνων». Κατὰ τὰ κείμενα ταῦτα, γεγραμμένα ἰδιοχειρῶς ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Λασκάρους καὶ ἀνακαλυφθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Γρηύκ ἐν χειρογράφῳ τῆς Μαδριταίας βιβλιοθήκης, ἡ ἀρχικὴ μουσικὴ κλίμαξ σχηματιζομένη ὑπὸ δύο τετραχόρδων συνδεδεμένων, ἥτοι ἠνωμένων διὰ κοινῆς διαμέσου φωνῆς (ποία), ἀποδίδεται εἰς τὸν Ὀρφέα, ὅστις λέγεται λαβῶν αὐτὴν παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ἐφευρέτου τῆς λύρας. Ὁ Πυθαγόρας εἰς τὴν κλίμακα ταύτην ὑπεκατέστησε τὴν ὑπὸ δύο μὴ συνδεδεμένων τετραχόρδων σχηματιζομένην. Εἰς τὰ δύο ταῦτα μουσικὰ συστήματα ἀνταπεκρίνοντο δύο ἀνάλογα ἀστρονομικά.

Φοβερὰ καταστροφὴ διεδραματίσθη πρὸ ἡμερῶν ἐπὶ τοῦ Ταμῆσεως. Τὸ ἀτμόπλοιο «Princess Alice» φέρον πρὸς τοὺς ἑπτακοσίους ἐπιβάτας, συγκρουσθὲν πρὸς ἕτερον ἀτμόπλοιο, κατεποντίσθη· 550 ἐπιβάται, γυναῖκες καὶ παιδιά ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπνίγησαν πρὸς τούτοις ἀπωλέσθη ὁ πλοίαρχος καὶ τὸ πλήρωμα. Ἡ φρικώδης αὕτη συμφορὰ εἶνε τοσοῦτω μᾶλλον ἀξιοθρήνητος, ὅση οἱ δυστυχεῖς ἐπιβάται εἶχον ἐξέλθει εἰς πλοῦν χάριν διασκεδάσεως, ἡ δὲ καταστροφὴ συνέβη ὁπότε τὸ ἀτμόπλοιο ἐπανήρχετο εἰς Γραβεσσούδ.

Διακεκριμένον μέλος τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ὁ κ. Δουκᾶ, καταγίνεται ἀπὸ τινος, χάριν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, νὰ ζυγίξῃ τὰ ὄστα τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἐπιστήμονος τούτου, τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος (εἶνε πιστευτὸν, ἀναγνώστρια;) εἶνε πολὺ βαρύτερον τοῦ ἀριστεροῦ. . . Ἡ διαφορὰ τοῦ βάρους τῶν ὀστέων τοῦ δεξιοῦ μέρους πρὸς τὰ ἀντίστοιχα τοῦ ἀριστεροῦ εἶνε 3 ἐπὶ τοῖς 100.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Εἶνε καλὸν νὰ τρυπῶνται τὰ ὄστα τῶν κορμιῶν;

Οὐδόλως εἶμαι φίλος τῶν ἐνωτίων, διότι ταῦτα ἕνεκα τοῦ βάρους τῶν μυχύνουσι καὶ παραμορφοῦσι τὸν λοβὸν τοῦ ὠτός, ὅπερ δυσάρεστον. Ἀλλ' ὁμως γέροντες ἰατροὶ βεβαίως ὅτι αἱ ὀφθαλμοὶ, εἰς ἃς ὑπόκεινται τὰ πλεῖστα τῶν παιδίων, εὐτυχῶς προλαμβάνονται καὶ διαλύονται ἕνεκα τοῦ ἐλαφροῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ ὠτός ὑπὸ τῆς πληγῆς τῆς διατρυπήσεως καὶ τῆς συνεχοῦς ἔλξεως ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ κρεμασμένου κοσμηματος.

Ὅθεν ἐὰν μὲν τὰ παιδία ἔχουσιν ὑγιεῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφετε τὰ ὄστα τῶν ἀνέπαφα, ἐὰν δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν εἶνε ἐξηρησμένοι, κρεμάσατε ἀπὸ τῶν ὠτων αὐτῶν ἐνώτια, ἀλλ' ἐλαφρότατα.